XII. évfolyam, 2. szám
1955. január 12.

Ára 70 fillér

Ludas Matyi

A francia választások után, az előkelő negyedben

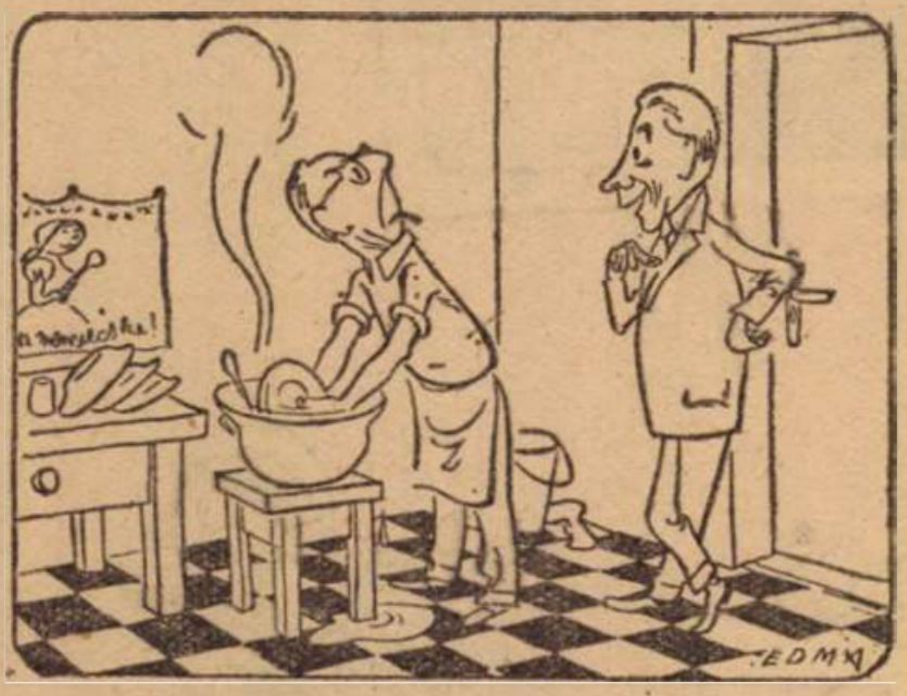
— Mondja Duval úr, onnan nézve is annyi?

Meglepetés

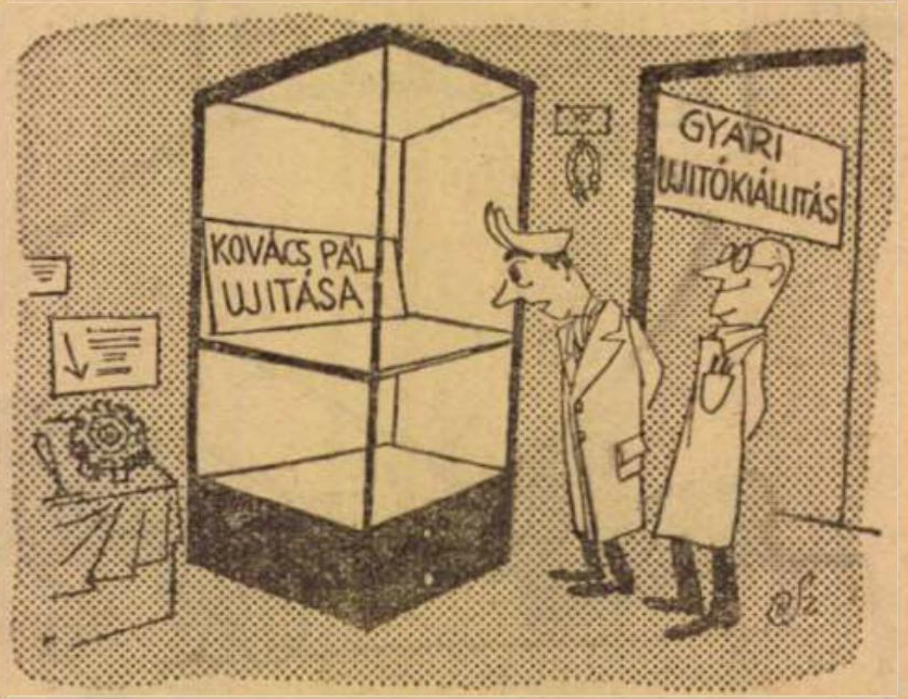
— Mi az, aludttej?
— Lehet, ebben a faluban kicsit álmosan folyik a tejbegyűjtés ...

Többet ésszel...

— Barátom, én olyan drága szervizzel leptem meg a feleségemet, hogy nem bízza rám a mosogatást ...

Gyengéd figyelmeztetés

— Hiszen ebben a vitrinben semmi sincs!
— De nem is újított az illető!

„Alulról” jött kritika

... Ha ő: Szóvirág Elemér
a dobogóra lép
mint értekezlet-vezető:
hallgasson el a nép,
ne érzékeljen egyebet
se száj, se szem, se fül,
csak őt figyelje minden lény,
ŐT, — egyesegyedül!

... Kismiska vagy, te vadvízű
örvénylő hegypatak,
ahhoz képest, hogy áradnak
szájából a szavak.
Gramofonmódra összehord
pár szép idézetet:
statisztikát darál, mint egy
számlálógépezet.
Beszédében csak vessző van
és sehol sincs egy pont:
beszél, beszél, mint fú a szél,
de hajh!... semmit se mond.

... Elmúlt a dörgő tapsvihar,
a nép hazaszaladt.
De lám: Szóvirág Elemér
a tett helyén maradt.
Megvárta, míg a nagy terem
üres lesz teljesen
és rajta kívül nem marad
egy fia ember sem.
Mert észrevette, hogy amíg
a szája dolgozott:
kis cédulákra irkálnak
hol emitt, hol amott.

... Köziemert apró kis papír
ez áll rajt: „ADD TOVÁBB”!
Felszedegeti Elemér
a sok kis cédulát.

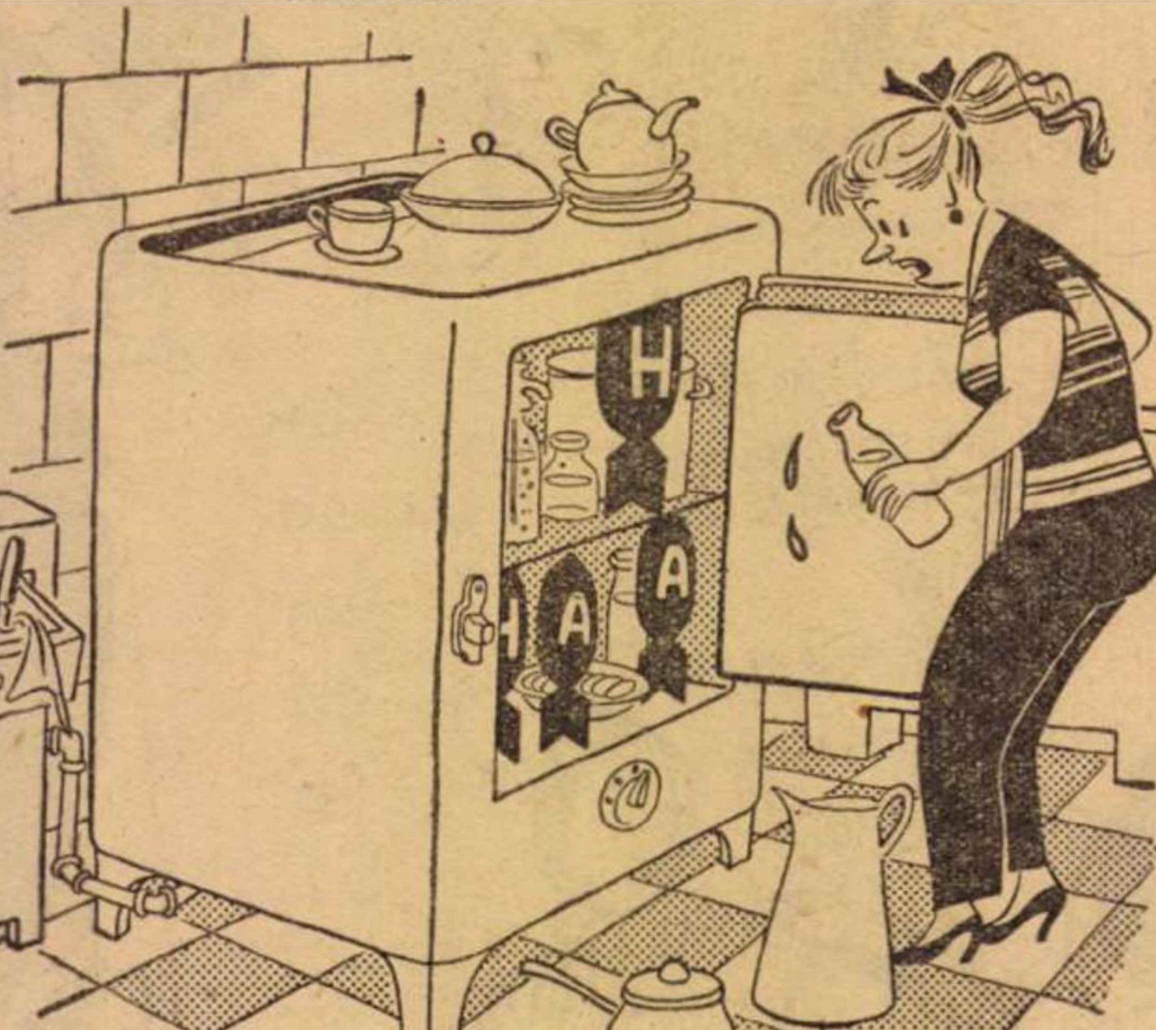
Igy szól az egyik szövege:
„Lesz időd egy kevés?
Az eszpresszóban várok Rád,
légy pontos és ne késs!” —
A másik levélben ez áll:
„Áruld el, pajtikám,
mit kóstált ez a gyönyörű
sötétzöld kardigán?...” —
A harmadik: — „Adj egy tizest
csak hétfő reggelig!” —
„Add meg előbb a tegnapit!” —
felel a negyedik.

... De Elemért az izgatja,
mért volt a nagy siker?
Nos, — az ötödik cédula
ily szöveget visel:
— „Tapsoljatok csak jó nagyot,
amennyi belefér:
mert képes rá és még beszél
barátunk, Elemér!...” —

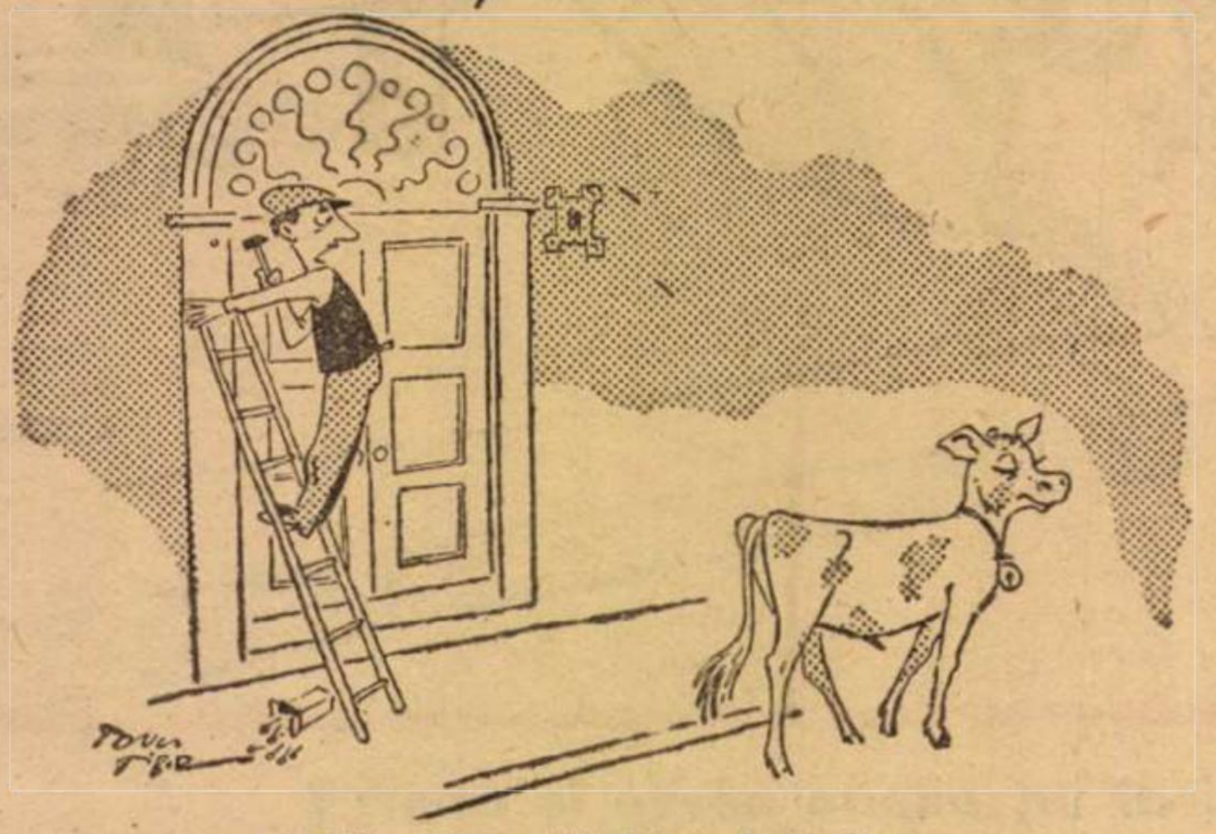
Bedő István

HA EZ ÍGY MEGY TOVÁBB

Az USA katonai költségvetése 1 milliárd dollárral emelkedett.

Újkapu

— Micsoda borjú! Rá se hederít...

Ludas Matyi Színpada

A szikvíz

(Tréfa két jelenetben)

I.

(Hivatali szoba. Az igazgatóé. Az igazgató éppen telefonál.)

Igazgató: Halló! Itt Műsógyártó Vállalat! Nem kérem. Ez külön vonal. Tessék a központot hívni.

Osztályvezető: (balról be) Igazgató elvtárs, baj van. A szikvíz ...

Igazgató: Mi van a szikvízzel? Mi lehet a szikvízzel?

Osztályvezető: Amint tetszik tudni, a műsó gyártásánál a vízvezeték fertőződik. Ezért a dolgozók kizárólag szikvizet ihatnak.

Igazgató: Tudom! Tudom! Mit meséli ezt nekem?

Osztályvezető: A szikvízgyárral történt megállapodás értelmében nyáron nagyobb mennyiséget szállítanak, mert a melegben többet isznak a munkások.

Igazgató: Ez baj? Ez természetes.

Osztályvezető: De a nyár nem volt természetes. A nyár hűvös volt, sőt, hideg. Nem fogyott el a beütemezett mennyiség és így 15 000 üveg készletünk keletkezett.

Igazgató: Előre a takarékossági mozgalom sikeréért! Le kell mondani a szállítást.

Osztályvezető: Már lemondtam. Levélben kértem a szikvízgyárat, hogy szüntesse be a szállítást. A szikvízgyár panaszt tett a minisztériumnál. A minisztériumi főelőadó utasított, hogy a szikvizet vegyem át. Hivatkozott a tervfegyelemre és a kötbéres szerződésre, amit a szikvízgyárral kötöttünk ...

Igazgató: Az más. Ha kötbéres szerződésünk van, akkor a szikvizet át kell vennünk.

Osztályvezető: És mi lesz a megmaradt 15 000 üveggel?

Igazgató: (határozottan) Röpgyűlést kell összehívni. Tudatosítani kell a dolgozókkal, hogy a szikvíz fogyasztása egészséges. Lépjen működésbe a csasztuska-brigád. A faliújságra csak hasonló tárgyú cikkek kerüljenek, tanulságos képecskékkel. Propaganda kérdése az egész!

Függöny

II.

(Szín ugyanott, néhány nap múlva. Igazgató az íróasztalnál ül. Előtte áll az osztályvezető és még három férfi.

Igazgató: Nos, mit végeztek, elvtársak?

Osztályvezető: A röpgyűlés megvolt.

Igazgató: Eredmény?

Osztályvezető: Röhögés.

Igazgató: (második férfi felé) A csasztuska-brigád?

II. férfi: Működésbe lépett.

Igazgató: Eredmény? Röhögés?

II. férfi: Nem. Vicces dalokat énekeltünk, nem nevetett a kutya sem.

Igazgató: (III. férfi felé) És a faliújság?

III. férfi: Remek cikkek vannak rajta. „Szikvíz nélkül nincs egészség”, „Szikvíz mellett vidámabb a munka”... Ezenkívül középen egy nagybetűs felhívást helyeztem el, hogy, aki akarja, hazaviheti a szikvizet, ha az üveget visszahozza. Nem jelentkezett senki. Megkíséreltem személyesen agitálni. Azt felelték, hogy a szikvíz olcsó, az üveget cipelni nehéz.

Igazgató: Vonják be a DISZ-t.

IV. férfi: Megtörtént. Behivattam magamhoz a DISZ-elnököt, megmagyaráztam neki a dolgot.

Igazgató: És?

IV. férfi: Röhögött.

Igazgat: Ki kell önteni azt a nyomorult szikvizet.

Osztályvezető: 15 000 üveget? Ki győzi ezt kiöntögetni?

Igazgató: Akkor használják el valamire. Akármire!

Osztályvezető: Hiszen használjuk könyörgöm! Szikvízzel csutakoljuk a lovakat az istállóban. A konyhát szikvízzel mossuk fel, szikvízből főzzük a húslevest. Szikvízzel öntözzük a virágokat a kultúrteremben ... mégsem fogy eléggé, bármennyit használunk. Éjszakára kint hagytam a kapu előtt száz üveggel, hátha ellopja valaki. Reggel érintetlenül találtam az egészet. Ezen a környéken tisztességes emberek laknak.

Igazgató: Nem marad más hátra, mégis ki kell önteni. Társadalmi munkában. *(Közben cseng a telefon. Felemeli a kagylót és a telefonba:)* Megérkezett az új gép? Nagyszerű! Vigyék a hármas műhelybe, félóra múlva lejövök és megnézem.

III. férfi: Jelentem továbbá, hogy tegnap este vállalati mulatság volt tombolával. Minden italt letiltottam a büfében, csak szikvizet lehetett kapni. A tombolán 100 üveg szikvíz volt a főnyeremény ...

Igazgató: Miért nem 10 000 üveg?

III. férfi: Önkritikát kell gyakorolnom. Ez hiba volt. Nem gondoltam rá. De úgysem vett tombolajegyet senki.

Igazgató: Megvan! Céllövészetet kell rendezni az üvegekre és nagy jutalmat kitűzni a nyertesnek.

Osztályvezető: A jutalom természetesen szikvíz.

Igazgató: Fenét! Pénz. Készpénz. Akkor majd lesz vállalkozó, aki lövöldöz az üvegekre. A sportot támogatni kell.

(Kívülről nagy robbanás hallatszik, egy overállos ember lihegve beszalad.)

Igazgató: Mi történt, Kucsera szaktárs?

Kucsera: Összetört az új gép ...

Igazgató: Borzalmas! Beszéljen! Hogyan történt?

Kucsera: Hárman cipelték a gépet. A raktár előtti folyosón kellett eljönniök. A raktár ajtaja előtt valaki ottfelejtett egy üveg szikvizet. Az egyik belebotlott, a gép megcsúszott a kezében, nekiesett az ajtónak, benyomta és aztán rázuhant egyenesen a tartalék szikvizes üvegek tetejére.

Igazgató: (nagyon izgatott) És összetört?

Kucsera: Mondtam már kérem, hogy összetört és talán meg lehet hegeszteni.

Igazgató: Őrült! A szikvizes üvegek összetörtek-e?

Kucsera: Össze azok. Mind egy szálig.

Igazgató: Végre! Végre teljesítettük a tervet! Jöhet a következő szállítmány.

Függöny

Kun Erzsébet

Talpraesett EMBER

Minap egy kis dolgom akadt
A főhivatalban
„En volnék a Kovács" = mondtam
Szemérmesen, halkan.

Miután ezt igazoltam
Hiteltérdemlően,
Azt mondták, hogy várjak kissé,
Hisz van időm bőven.

„Inkább visszajövök később"
Ekként nyilatkoztam
„Itt a borbély a szomszédban
S régen nyiratkoztam."

„Nyiratkoznék, borbély kartárs,
Álljon meg egy szóra!"
„Egy pillanat, vendég kartárs,
Maximum egy óra!"

„Inkább visszajövök és az
Időt kihasználom,
Véletlenül itt a házban
Lakik a fogászom."

„Parancsoljon" — szólt a fogász,
Kihez szoktam járni
„Öten vannak ön előtt csak,
Nem kell sokat várni!"

„Inkább később visszajövök,
Míg soromra várok,
Addig talán leszaladok
S mozijegyet váltok."

Várni kellett a pénztárnál,
Nem vagyok én balga,
Míg sor kerül rám, felugrok
A főhivatalba.

De még nem volt kész az aktám,
Hát inkább otthagytam,
Míg elkészül, a borbélyhoz
Gyorsan leszaladtam.

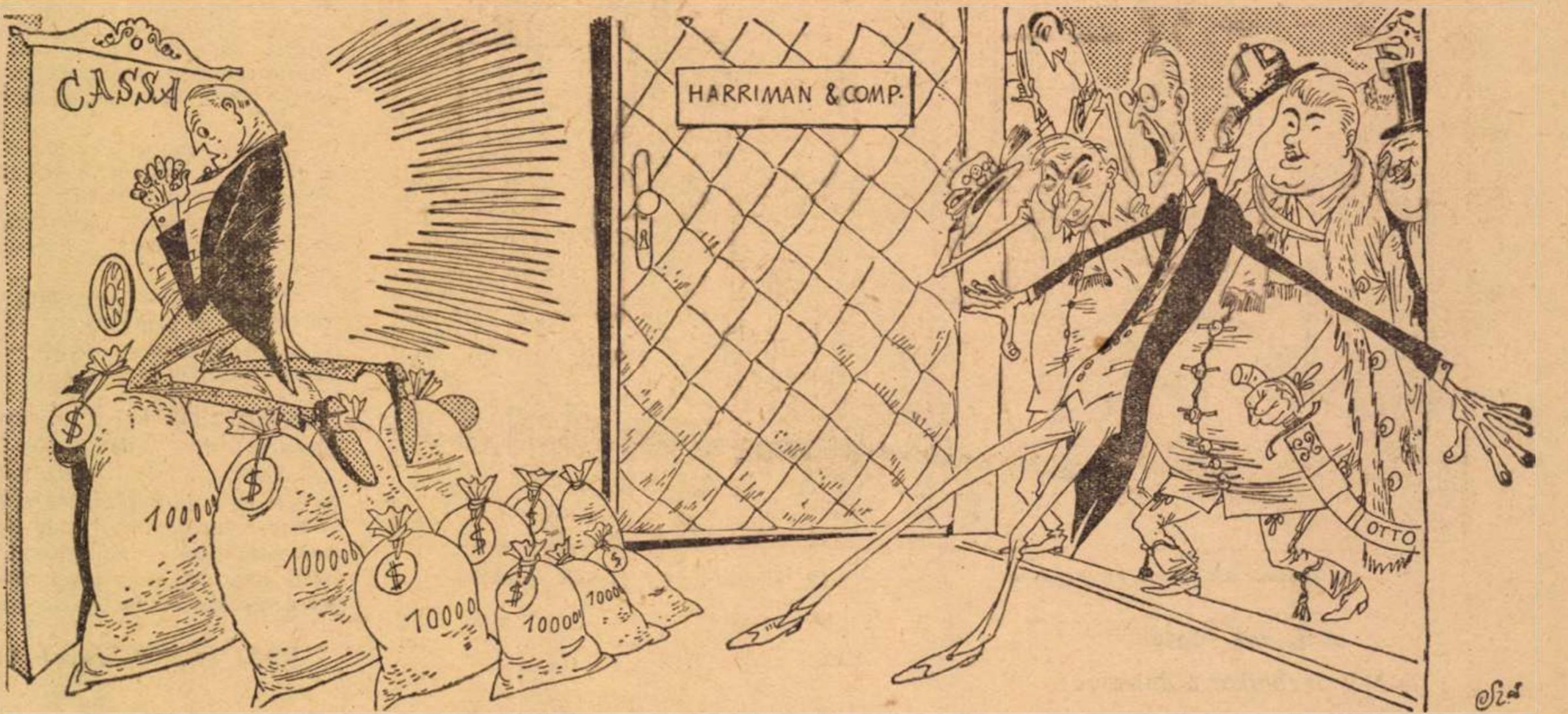
Mit cifrázzam? Tudják úgy is,
A sors útja görbe,
Igy nyargalok immár éppen
Három napja körbe.

Tanulsággal zárom ezt a
Kis epikus verset:
Ügyes ember így használ ki
Minden egyes percet.

Miklós deák

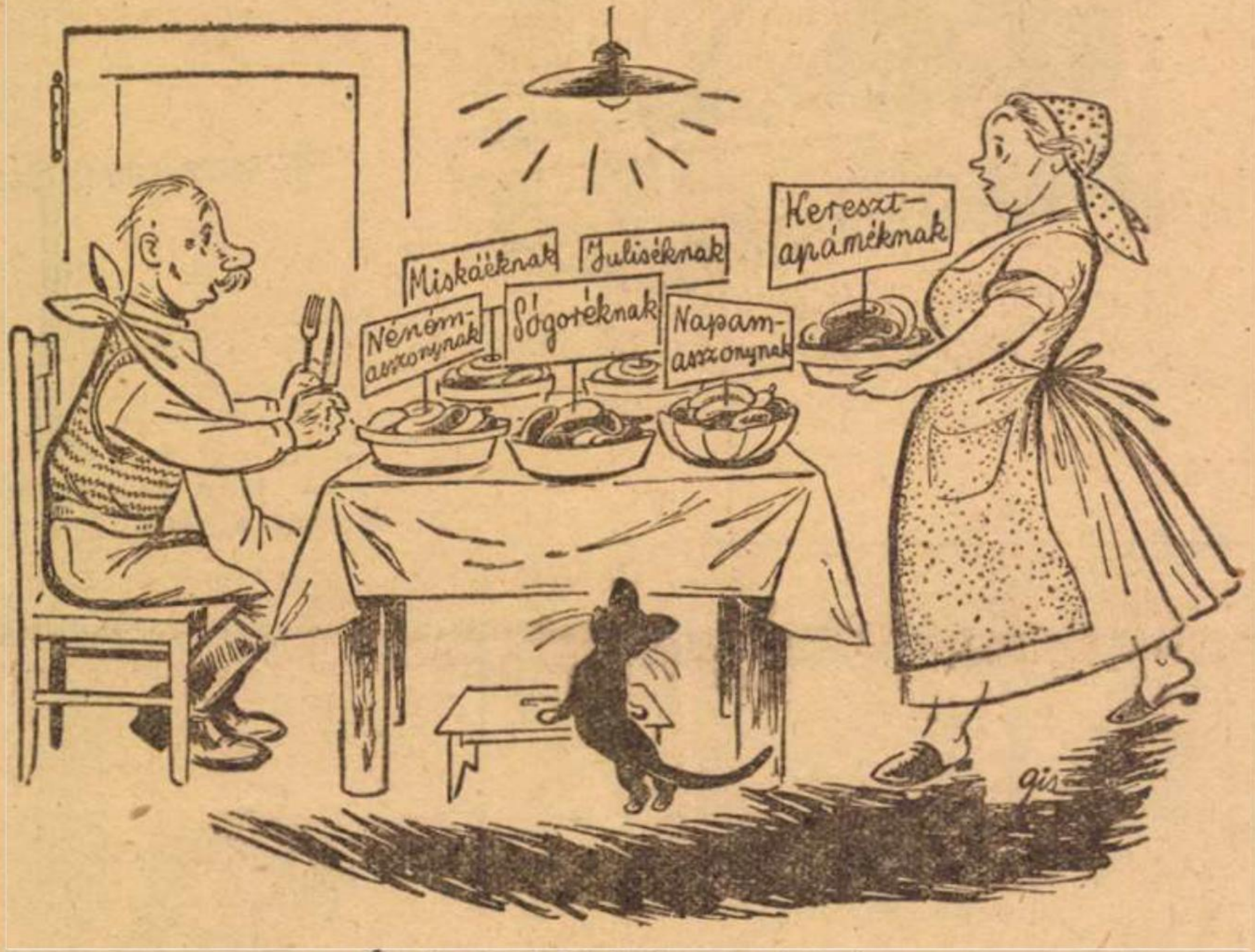
Karácsonyi ájtatosság

Egyes amerikai politikusok karácsonyi üzeneteikben kijelentették, hogy „imádkoznak" a népi demokráciák rendszerének megváltozásáért.

Titkár: Türelem, uraim, türelem, az ég szerelmére, miszter Harriman éppen az önök érdekében fohászkodik . . .

A disznóölés lázában

— Én is megkóstolnám, anyjuk . . .
— Jaj, erről egész megfeledkeztem!

Női dolgok

— Haszontalan gyerek, nem félsz anyádtól?

(Vasvári Anna rajza)

GÁBOR ANDOR

Csekmanek*

Hálát adok a jó Istennek, hogy meg engedte érnem eme szép mai napokat, amikor láthatom: minő nagyszerű tudósai vannak az én hazámnak. Brassai Sámuelről hallottam utóljára, hogy ő a magyar polihisztor. Brassai bácsiról azt mondják a kortársai, hogy ő nagyon sokat tudott. Ime, az Elnök többet tud. Sokkal többet, mert mindent. Nem az Akadémia Elnökéről beszélek. Az, szegény, nem is olyan nagy tudós. Az csak a derék Berzeviczy Albert, akit tudóstársai, még a jobb időkben, egyszerűen „márványképű ökör" névvel illettek és azt mondták róla, hogy sok Akadémia van a világon, de egy olyan buta ember, mint Berzeviczy Albert, egyikben sem ül. Később azonban ugyanezek a tudóstársai mégis megválasztották ugyanezt a Berzeviczy Albertet az Akadémia Elnökének. De most is a világ egyik legostobább emberének tartják. Mert a magyar tudomány — na igen, az szent és tiszta dolog. Ám én nem az Akadémia Elnökéről beszélek, hanem annak az Ötös Tanácsnak az Elnökéről, amelyik a népbiztosok felett ítélkezik. Stockerről. Hihetetlen, hogy ez az ember mennyit tud — mondanám, ha Stockert embernek tartanám. De mert nem tartom annak, így mondom: Hihetetlen, hogy ez az Elnök mennyit tud! Én nem is hiszem. Lehet, hogy csak ő hiszi. És az ügyész, a dr. Aczél, hogy az is milyen tudós! Minden a kisujjában van. Még az esze is. A fejében csak tudomány van. S amit ketten tudományos összjátékban produkálnak, az egyenesen csodálatos. Kizárólag Shakespeare eme szavai érvényesek rájuk: „A legjobb játékosok a világon; mindegy nekik: tragédia, komédia, történeti, pásztori, víg-pásztori, historico-pásztori, tragico-historiai, tragico-comico-historico-pásztori mű, helyegység vagy korlátlan színváltozás. Seneca nem elég nehéz, Plautus nem elég könnyű nekik. Szereptudásra, vagy rögtönzésre páratlanok." Tetszik tudni, azelőtt úgy volt a bíróság előtt, hogy ha valaki olyan ült a vádlottak padján, aki valamiben szakember volt, akkor a bíró is, az ügyész is, mert tudták, hogy ők ugyanabban a valamiben nem szakemberek, noha ők a bíró és az ügyész — mégis így beszéltek:

— Megbocsát a vádlott, ebben a kérdésben ő ugyan járatosabb, mint én, de talán nem csalódom, ha azt hiszem, hogy . . .

És szép-szerényen megmondta, hogy mit hisz. Vagy így:

— Történettudós ugyan nem vagyok, nem tulajdoníthatok magamnak olyan kompetenciát, mint amilyen a vádlott úrnak van, aki történetíró, de mégis engedje megkockáztatnom, hogy...

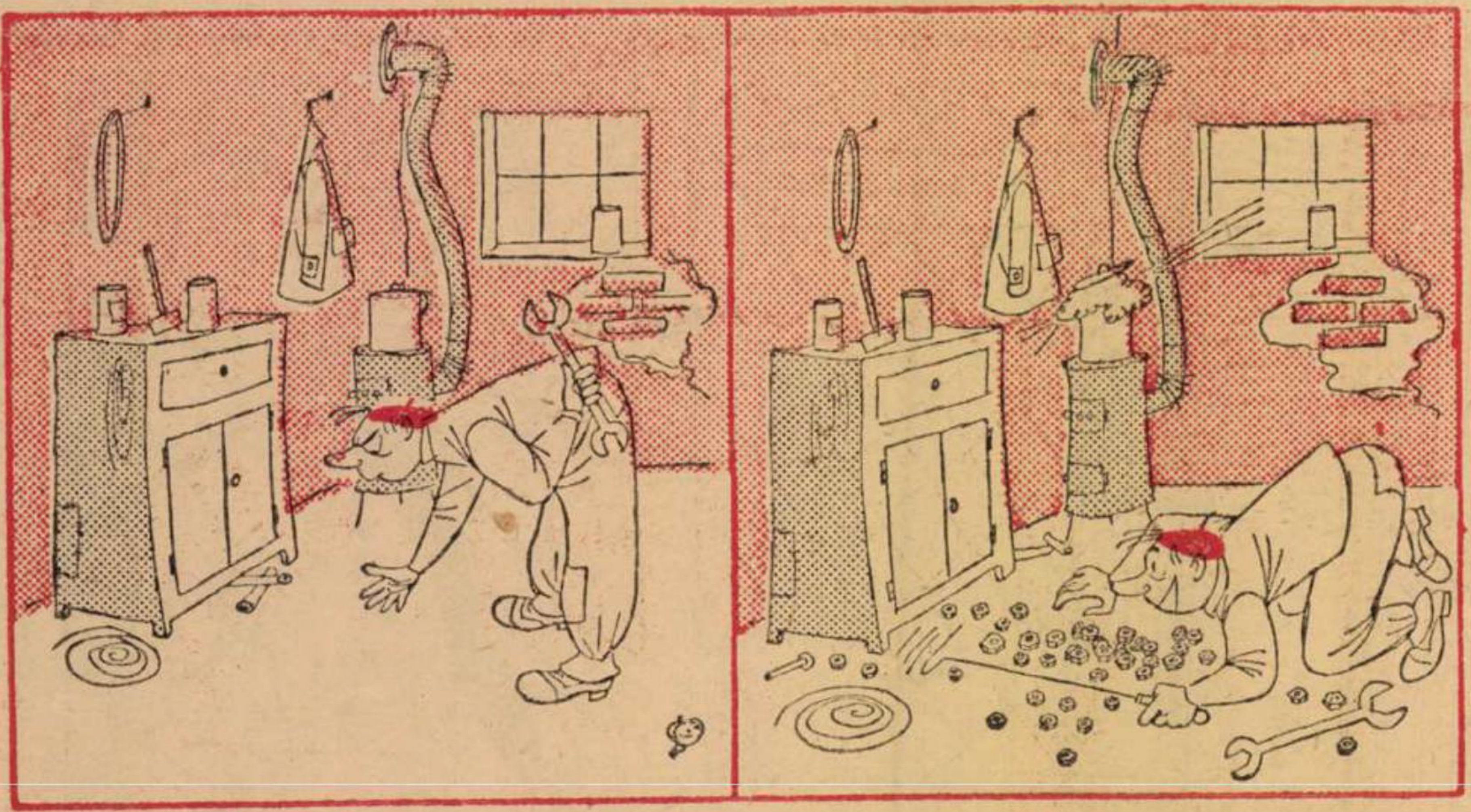
És megkockáztatta. Most, kérem, egészen másképpen van. A gyorsított eljárás azt jelenti, hogy a bíró és az ügyész gyorsan tudósok lettek minden szakmában, éspedig olyan tudósok, akiknek nem lehet ellenük-mondani. Csak eláll a szemem-szám. Stocker egyszerűen felvilágosítja Vántust, hogy s miképp is van Oroszországban. Aczél felvilágosítja Nyisztort, hogy miről van szó a földmíves mozgalomban. Stocker elreferálja Bajákinak a szakszervezetek fejlődését, Aczél felvilágosítja Bokányit a tömegek vezetésének tudományáról. Stocker értekezik Ágostonnak „Kötött birtok" című könyvéről, Aczél beavatja Kelent, a mérnököt, a mérnökség alapelemeibe. Hát ez nagyszerű! Ágoston a jogtörténet tanára, s hogy az: kétségbe se lehet vonni. Talán nem államtitkár, hanem Károlyi-stréber, talán nem népbiztos, hanem rablógyilkos, gazember, talán nem Ágoston, hanem Augenstein, de mindenesetre a jogtörténet professzora. No de azért a francia forradalmat mégis a Stocker és az Aczél tudják jobban, annyira, hogy el is magyarázzák Ágostonnak. Annyira elmagyarázzák, hogy a teremben ülő karhatalmiak meg is tapsikolják őket. Hát ez nagyszerű! Bokányi Dezső egy életet töltött a munkásmozgalomban és a szociáldemokráciában. Lehet, hogy a főváros vezetéséhez nem értett, vagy a hadtestparancsnoklásban járatlan volt, de egészen biztos, hogy a szociáldemokráciáról volt némi fogalma. Csodám vesz rajta, hogy mennyire nem így van. Hogy Bokányit mennyire Stocker és Aczél és Moldoványi (vagy hogy híjják a harmadik senkit) vezetik be a szociáldemokrácia ábécéjébe. Bokányinak is tátva maradt a szája ettől a félelmetes ügyészi és bírói szakértelemtől, nekem is. Hát ez nagyszerű! — mondom újra meg újra. És e bíráknak és ügyészeknek a tudománya, éppúgy, mint az ítélete, föllebbezhetetlen. A többiben még csak megbízněk, de a csekmanekkel kissé el vagyok akadva. Mondd, te csekmanek, te tényleg olyan jól tudsz mindent, mint ahogy mutatod? Hogy' van az, te csekmanek, hogy én, aki pedig nem vagyok műveletlen ember, eddig még nem hallottam rólad, ha tudományról volt szó? Egyszer olvastam valahol valami csekmanek-formát, a Pannónia megvételéről szóló énekben. Ezt:

Az cseken ők elcsekének.

De ez csak csekének és nem csekmanek. Még a jogászatban és bíraszatban sem hallottam a nevedet, pedig ami valamirevaló bíró volt Magyarországon, azt én mindet ismertem. Még a markáns semmirevalókat, például az alkoholista Fayl Ivort, aki temelletted ül most, csekmanek, azt is ösmertem hallomásból, ellenben neked, te csekmanek, semmi nyomod nincs a memóriámban. S most te is úgy jössz, mint egy toronnyi tudós. Minden délelőtt kinyitod a csekmanek száját, több ízben s abból kipottyan egy legszebb csekmaneki csekmanek. A vádlott nem jól tudja a szinusz-koszinusz tételt, te fölmerülsz, csekmanek, és a vádlottra lezuhan a bikacsekmanek. Kérlek, világosíts föl engem, csekmanek, hogy, mint Pallasz Athéne Jupiter agyából, miként pattantál ki ily készen és csekmaneken Juszticia moslékosvályújából? Hogy' támad egy ilyen csekmanek? Fit aut nascitur? Lesz vagy születik? Egy anya, csak úgy, minden további nélkül, világra hoz egy csekmaneket? Ezt én nem tartom valószínűnek. Te csekmanek, nekemnek egy szörnyű gyanúm van. Te nem lettél és nem születtél. Te nem is vagy. Téged csekmanek, vagy Molnár Ferenc, vagy Karinthy Frigyes találtak ki. Te egy röhögtető ötlet vagy, csekmanek, legkitűnőbb invencióból fakadó. Én csak Nagy Bélát találtam ki, ők, akik nálamnál erősebb legények, kitalálták a csekmaneket. S ha már kitalálták: mindjárt a legtökéletesebbre alakították a csekmaneküket. Egy olyan csekmaneket hoztak össze, aki minden percben csekmanekül csekmanekel. Majd ha már halálra ítélted a népbiztosokat, csekmanek — mert az a leggyönyörűbb, hogy e fantazmagória, e csekmanek, mely nem él, tényleges életüktől foszthat meg tényleges élőket —, majd ha már halálra csekmektetted a népbiztosokat, akkor kölcsönkérlek magamnak és elhozlak Bécsbe. És ráveszlek, hogy nekem külön csekmanekezz. És innen foglak kérni: Ma csak nekem, csak ma nekem, csekmanekem!

*** Gábor Andor az ellenforradalom idején bécsi emigrációjában írta ezt a pamfletet. Az írónak a Szépirodalmi Kiadónál most megjelent „Összegyűjtött cikkek" című kötetéből vettük át.**

Némely gépállomáson ez is előfordul

— Elgurult az utolsó anyacsavar! — Ugy látszik, mégse ez volt az utolsó!

A humor könyvéből

MIKSZÁTH KÁLMÁNT képviselő korában azzal a megbízással küldték kerületébe, hogy népszerűsítse választói közt a készülő valutarendezést. Egyik választója megkérdezte tőle: mi az aranyvaluta?

— Nincs ennél egyszerűbb dolog a világon — hangzott a válasz. — Mennyi pénze van most?

— Nincs nekem, képviselő úr, egy megveszekedett krajcárom sem.

— Na lássa — nyugtatta meg választóját a nagy palóc. — A valutarendezés után ugyanennyije lesz — aranyban!

JÓKAI MÓR anyja, a puritán légkörben nevelkedett Pulay Mária, Szigligeti Ede lakásán ismerkedett meg fia későbbi nejével, a hódító szépségű Laborfalvy Rózával. Szigligetiné, aki rosszul beszélt magyarul, de a világ minden kincséért sem használta volna német anyanyelvét, az aggódó anyát ezzel a kis jellemrajzzal igyekezett megnyugtatni:

— Tessék hinni, van ő egy rendes, bátor leány. Mikor gyerek neki van, maga aztat szoptat és nem szégyenli.

PÓLYA JENŐ, az István-kórház hírneves sebészfőorvosa a negyvenes években amerikai meghívásra 12 előadást tartott az USA nagyvárosaiban. A New York-i kikötőben megrohanták a lapok riporterei. Első kérdésük az volt, mi a véleménye az európai helyzetről?

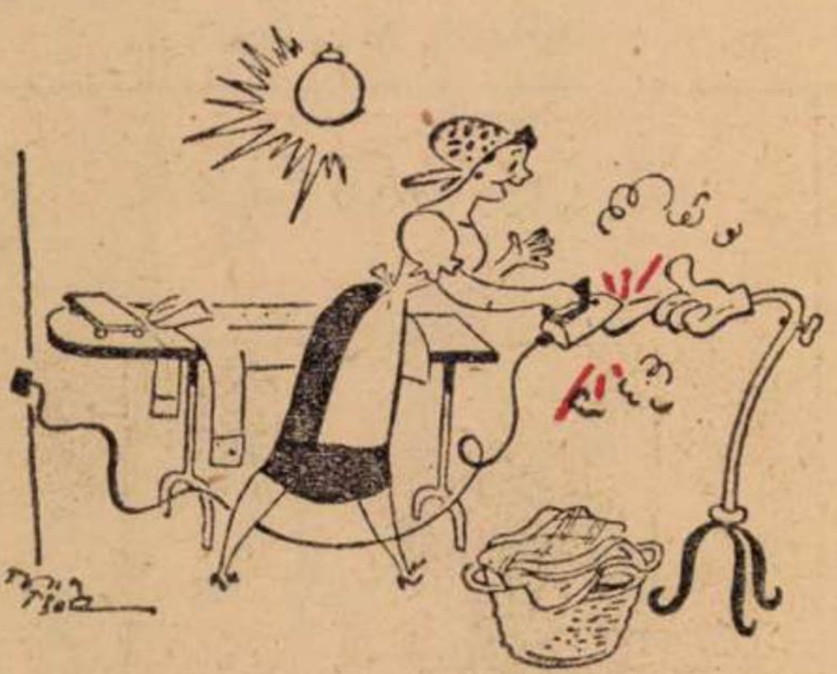
— A politikához nem értek — válaszolta a főorvos.

— Akkor talán arról valamit, hogy miről tart majd előadásokat?

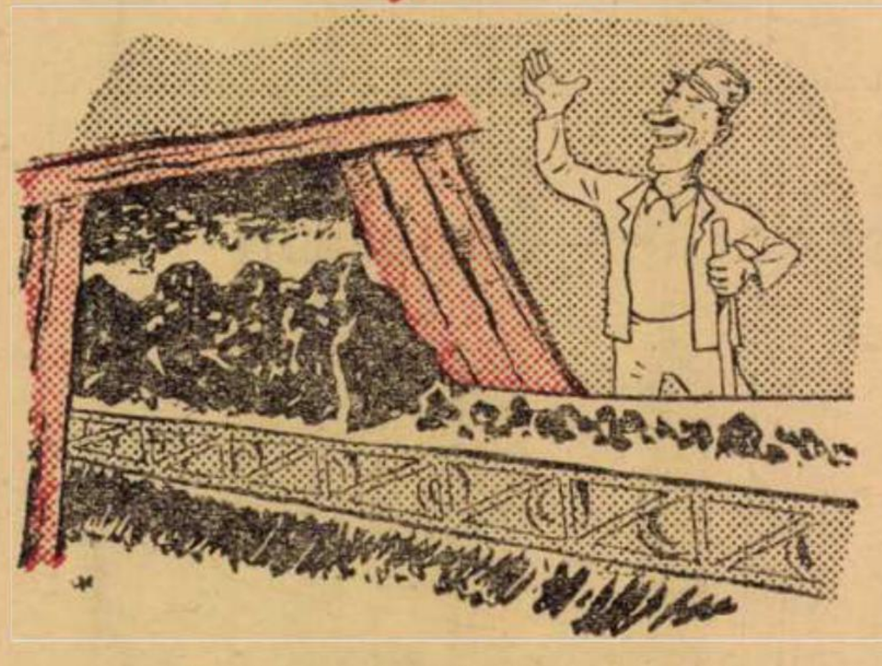
A riporterek majdnem megéljenezték a jól megírható válaszért:

— Ehhez viszont önök nem értenek.

A Ludas Matyi e heti technikai újdonsága

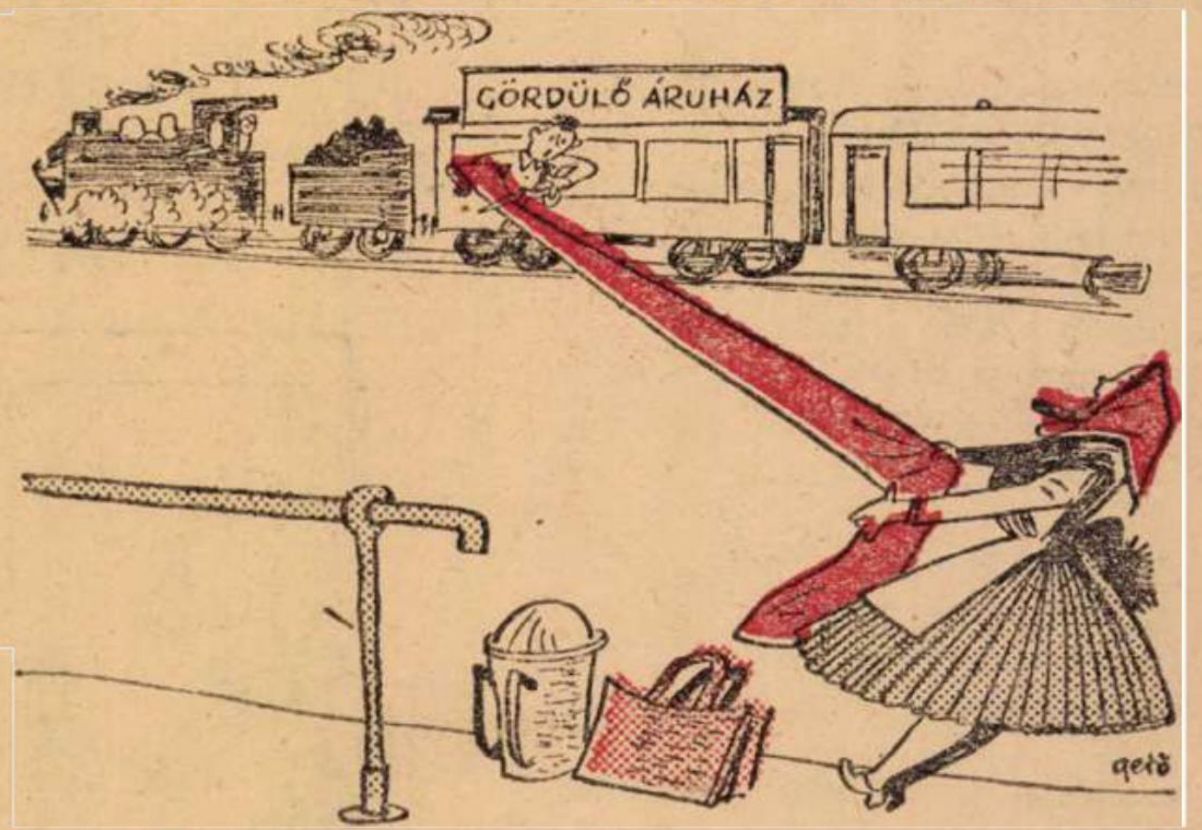

Mindjárt más!

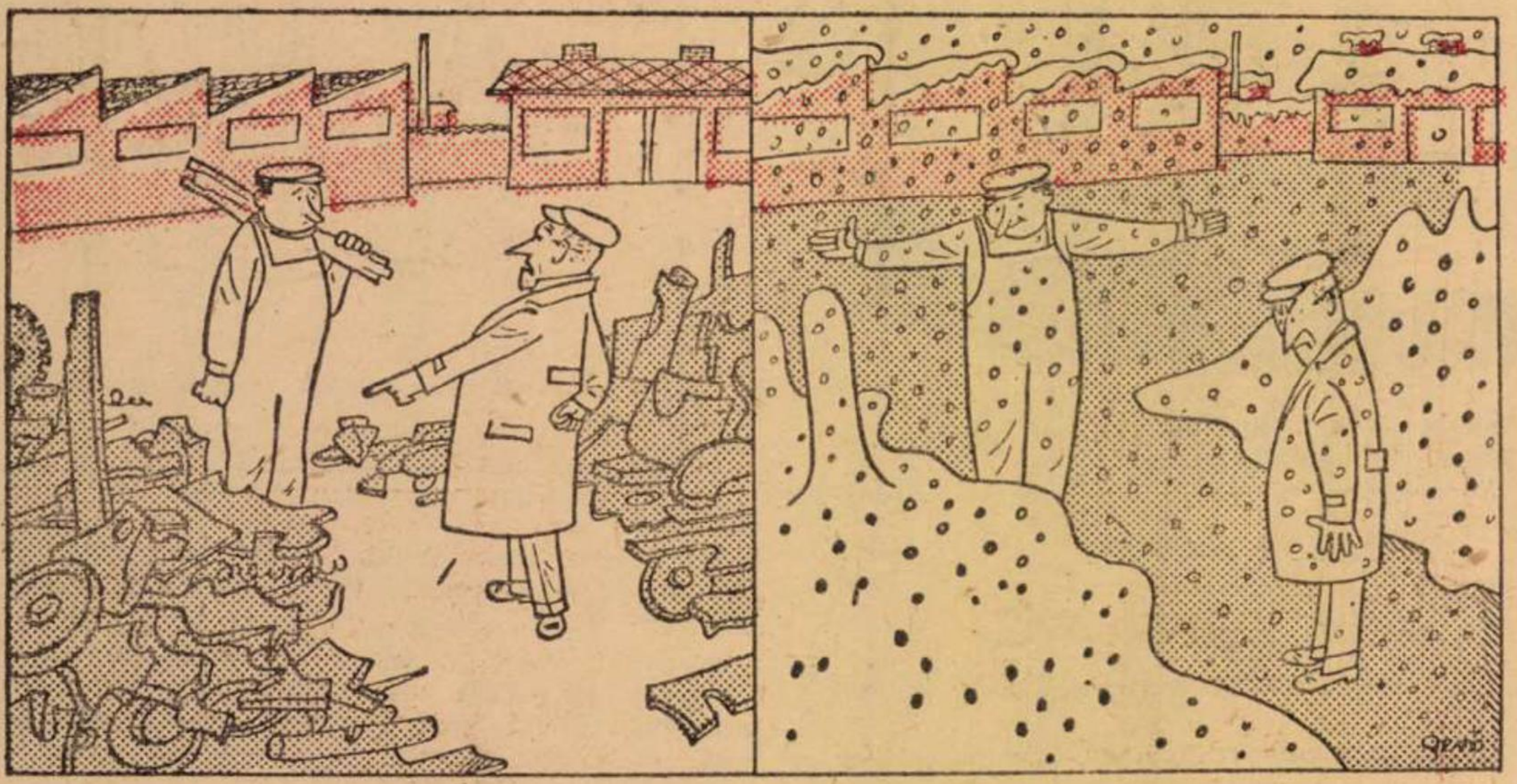
— Na, megindult az új fejtőgép!

VASÚTI KOCSIKAT ALAKÍTANAK ÁT ÁRUHÁZZÁ

— Most már csak húsz métert tudok levágni, mert elindult a vonat...

Teljesítve!

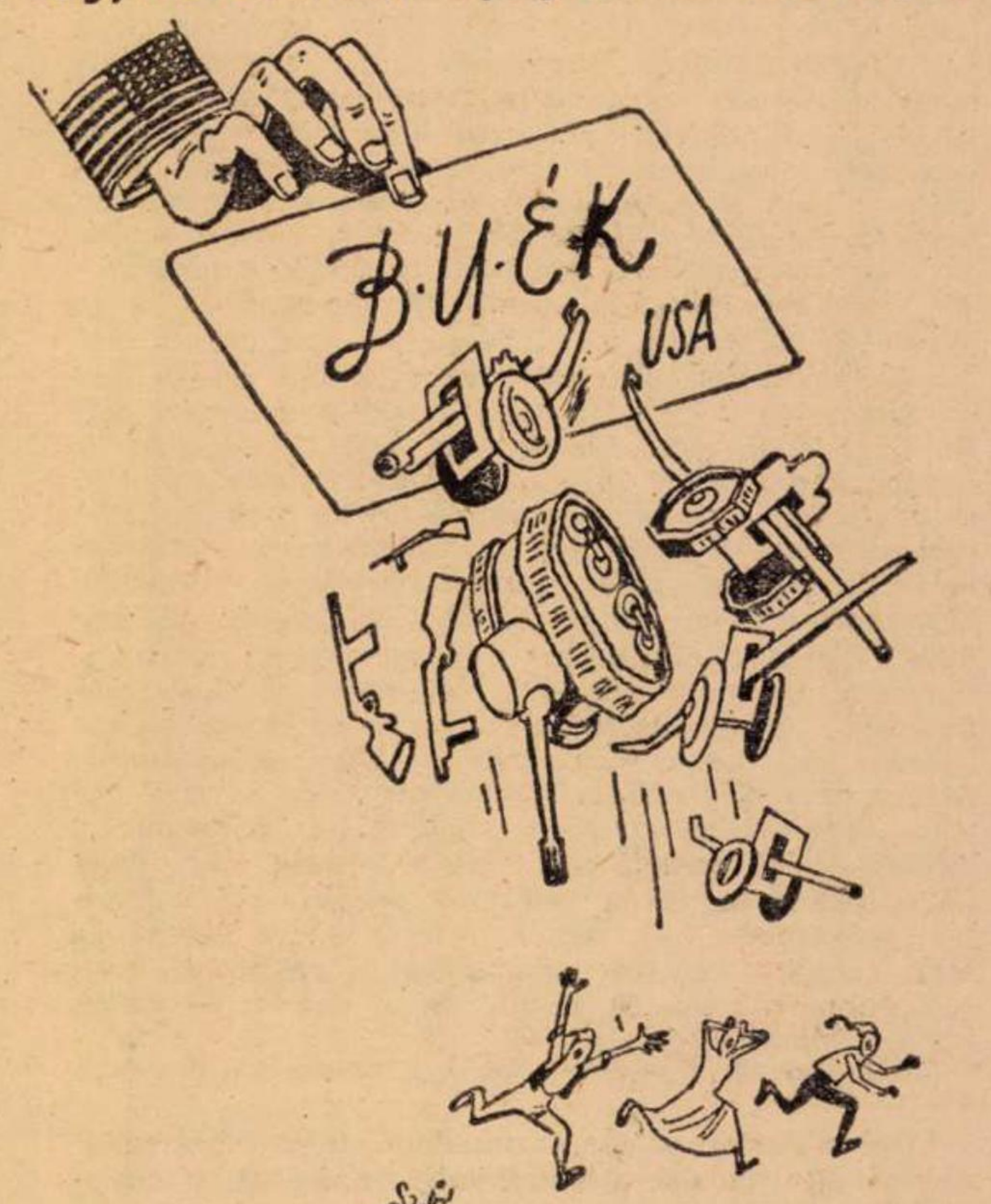
— Egy héten belül ne lássak itt heverni egy darab hulladékot sem! — !!!

Az idei női kalap-divat

A „köcsög-", a „stanicli-" és az estélyi „toll"-kalap

Az USA január elején megkezdte a fegyverszállítást Nyugat-Németországba

Üzemérdek

— Siessünk, szaktársak, siessünk — szuszogta Szijgyártó, miközben majd bokáig benne állt a vízben és lapáttal merte egy vödörbe. — Iparkodnunk kell, fontos üzemérdek. A mérnöknek nem szabad látnia, hogy kidőlt ez az átkozott víz.

Merték, hárman is merték. Mikor már nem lehetett lapáttal felszedni a vizet, Szijgyártó akkor sem állt meg, hogy „most már nem tudom tovább csinálni, várok, míg a többiek is elkészülnek".

Nem, nem. Mihelyt kevés lett a víz a lyukban, ahol eddig állt, azonnal seprűt ragadott és hajtotta a terembe szétszórt vizet középre, hogy megint merni lehessen.

Aztán már csak a feltörlés maradt hátra, de kevés volt a feltörlőruha.

— Sebaj — mondta Szijgyártó — majd kerítek. — És elrohant. Egyenesen Jóskához, akivel egy utcában laktak.

— Te — mondta neki — nincs egy fölösleges feltörlő ruhátok?

— Nincs — felelte Jóska.

Aztán elrohant Zoli bácsihoz a 2-es üzemrészbe, Murciékhoz a 3-asba és Kenderesiékhez az 5-ösbe. Végül a raktárban kötött ki. Öt perc múlva aztán újra visszajött két nagy zsákdarabbal.

— Na, már itt is vagyok — lihegte. És azonnal hozzálátott a törléshez. A másik kettő is törölt.

de mi volt ez Szijgyártóhoz képest, aki egy pillanat alatt a falnál termett, kiterítette a nagy ruhát és húzta-húzta középre. Ott megfogta és belecsavarta belőle a vizet a vödörbe. Elhúzta az állványokat, alá nyúlt az asztalnak, mindenhol törölt, ahol csak vizet látott. Üzemérdek. Az üzemérdeket pedig szem előtt kell tartani. Lehet, hogy eddig Szijgyártó közömbös volt, hogy eddig önzőn csak a saját dolgát tartotta fontosnak, de most, lám, fontos üzemérdekért küzdött.

Végszóra, a befejezéshez megérkezett Kulcsos is. Azonnal nekiállt segíteni. De már alig volt rá szükség. Hamarosan elkészültek, minden kis vízcseppet eltüntettek a betonról, nem lehetett észrevenni semmit.

— Hű, de siettél — szólt oda Kulcsos a derekát tapogató Szijgyártónak.

— Hja, öregem, üzemérdek, ha a mérnök meglátja, leszidott volna bennünket alaposan. Ilyenkor igyekezni kell.

A következő héten Kulcsos meregette bokáig benne állva a lyukban a kiömlött vizet. Épp akkor ért oda Szijgyártó is. Nagy immel-ámmal nekiállt törölni a betont.

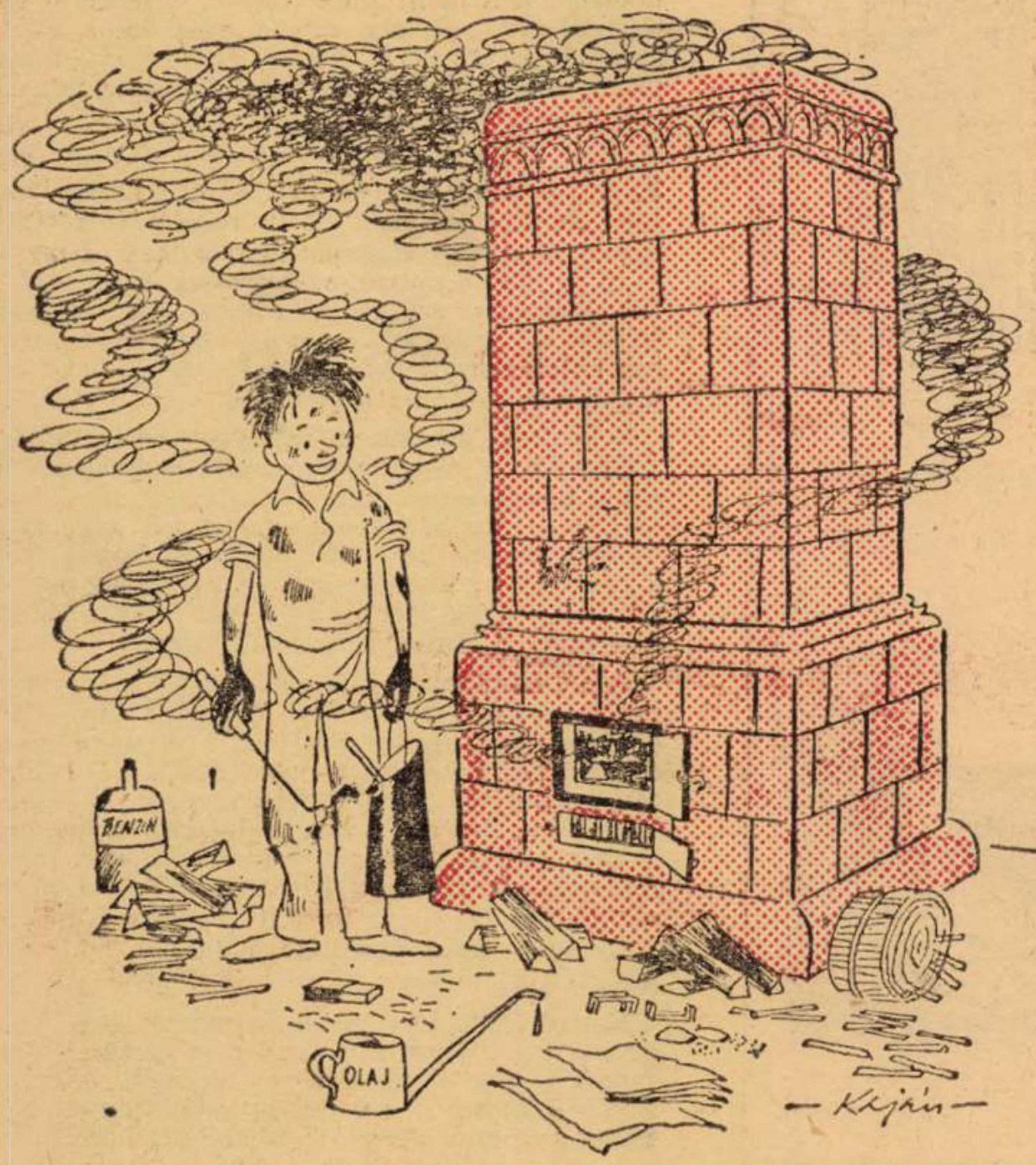
— Siess — szólt rá Kulcsos. — Nem látod, hogy ez is fontos üzemérdek?

— Na igen — felelte vállvonogatva Szijgyártó — csakhogy ezt nem én öntöttem ki.

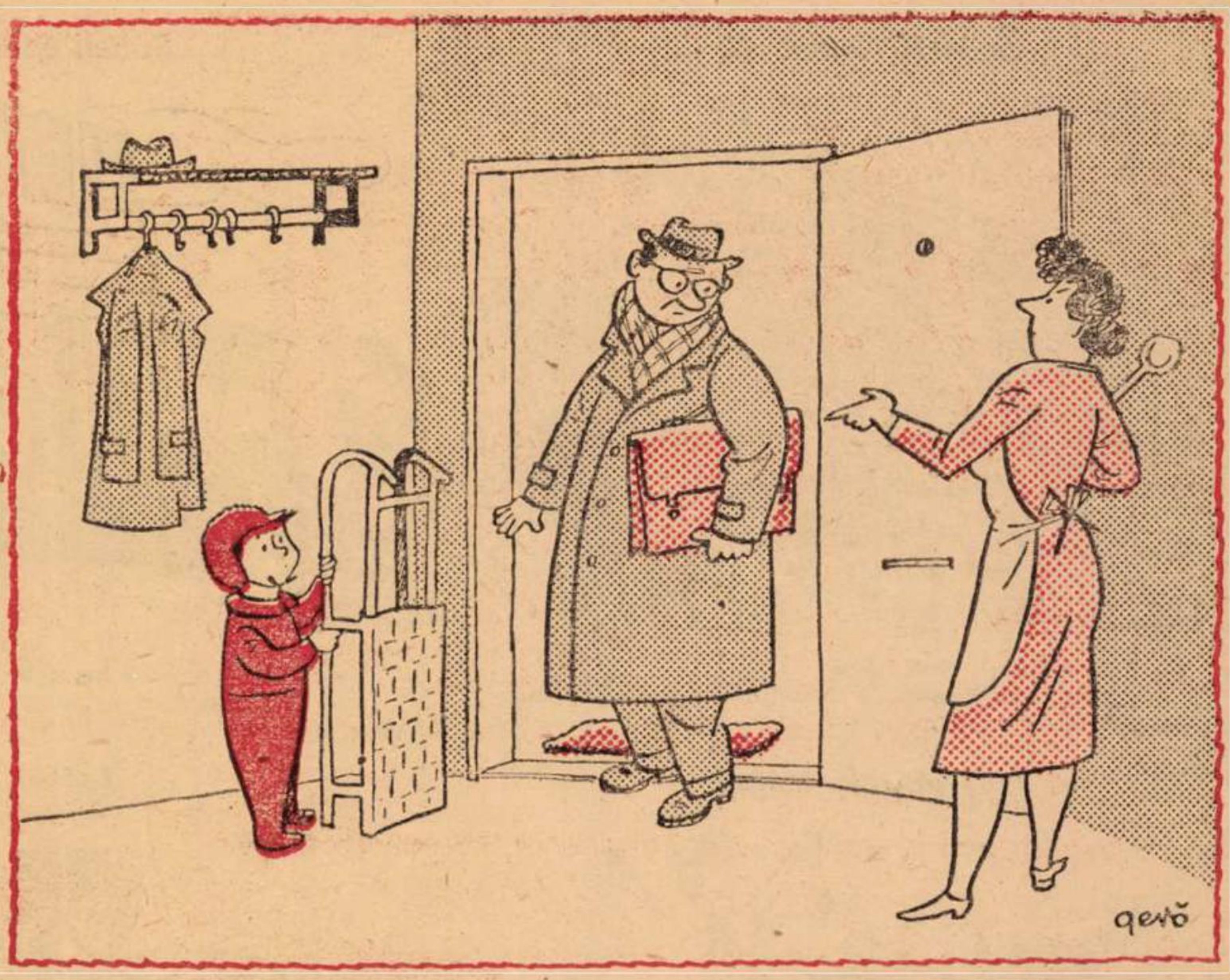
Muzsik Imre

TÉLI ÖRÖMÖK

Meggyulladt…

Az atyák sorsa

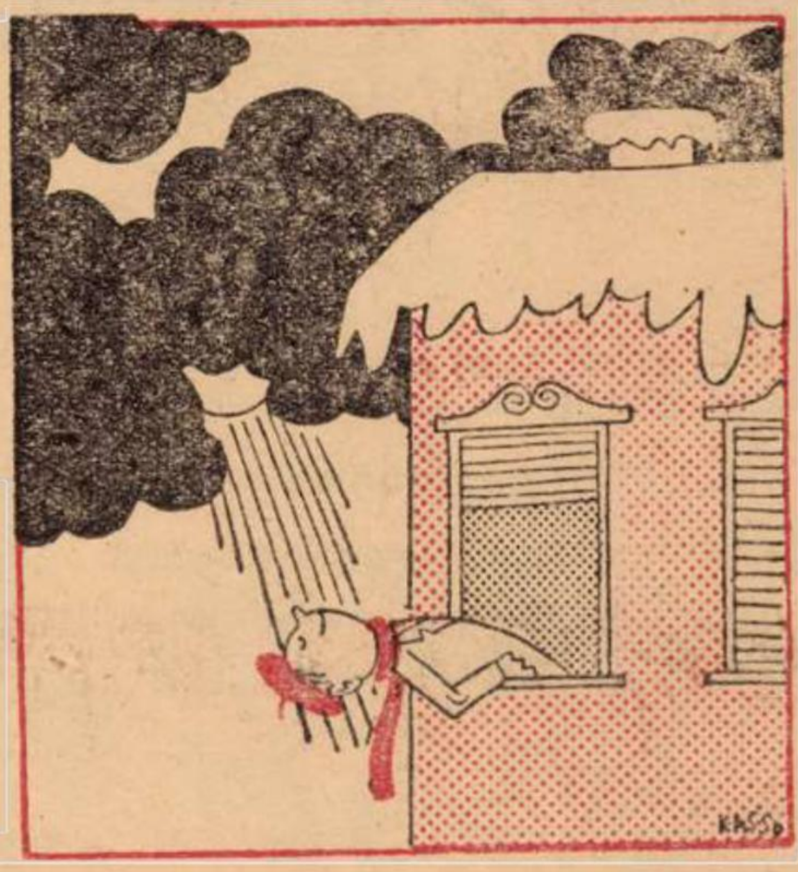
— Jó, hogy jössz, amíg a vacsora elkészül eredj le a gyerekkel ródlizni…

Nyomok a hóban

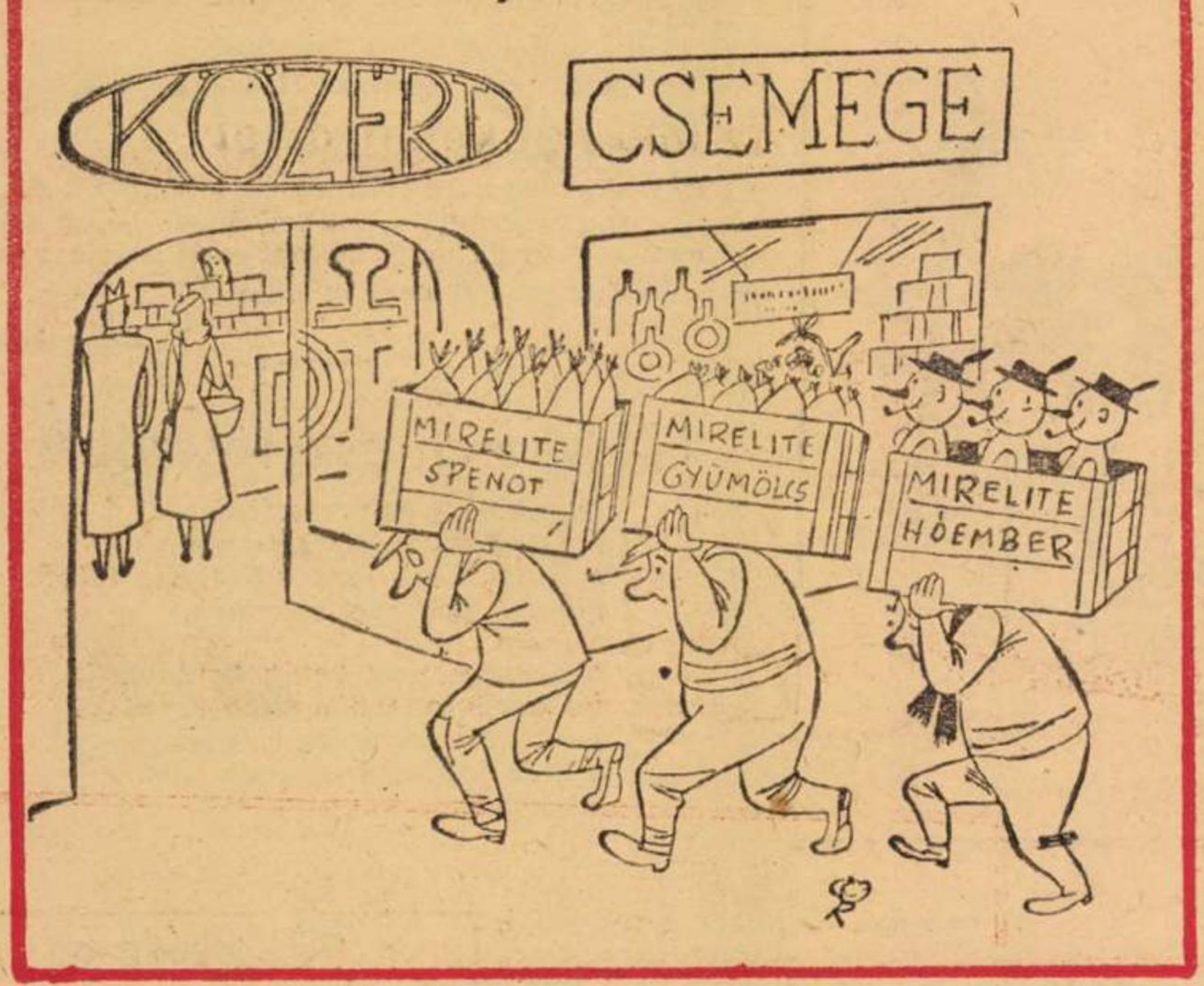

— Ajaj, a Bözsi elment értem a kocsmába!

Süt a nap

Enyhe tél

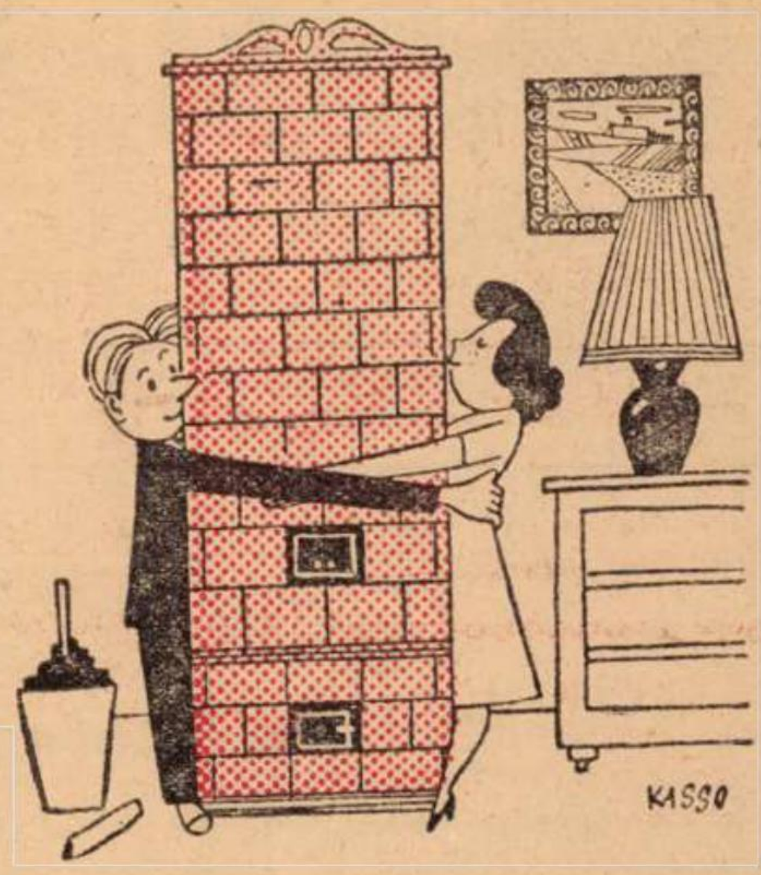

Az edzett

— Mondja, maga nem fázik?
— Dehogynem!

Szerelem

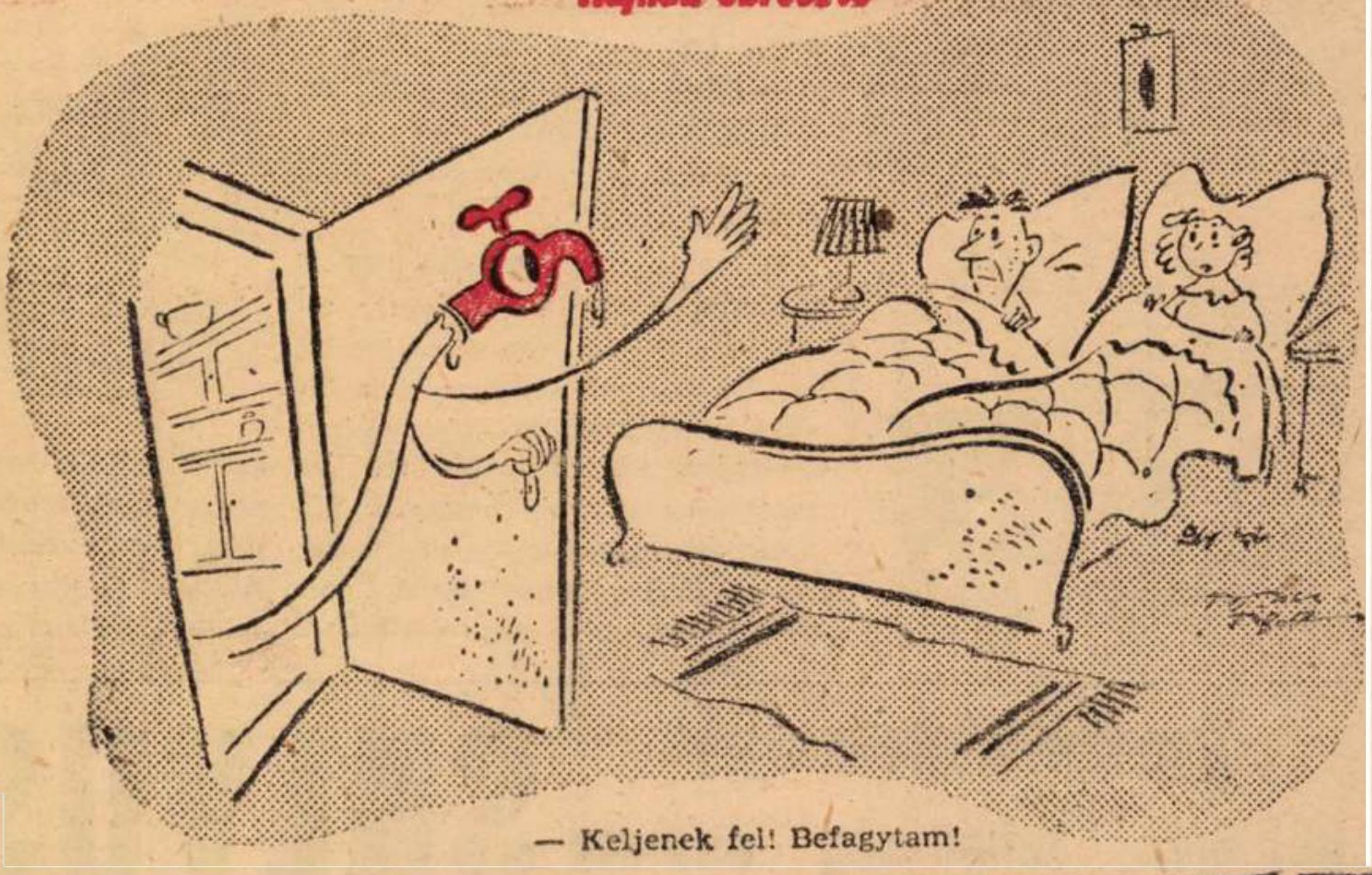

Vasárnap a hegyekben

— Lefelé siklani élvezet, csak ne kellene fölfele mászni…

Hajnali ébresztő

— Keljenek fel! Befagytam!

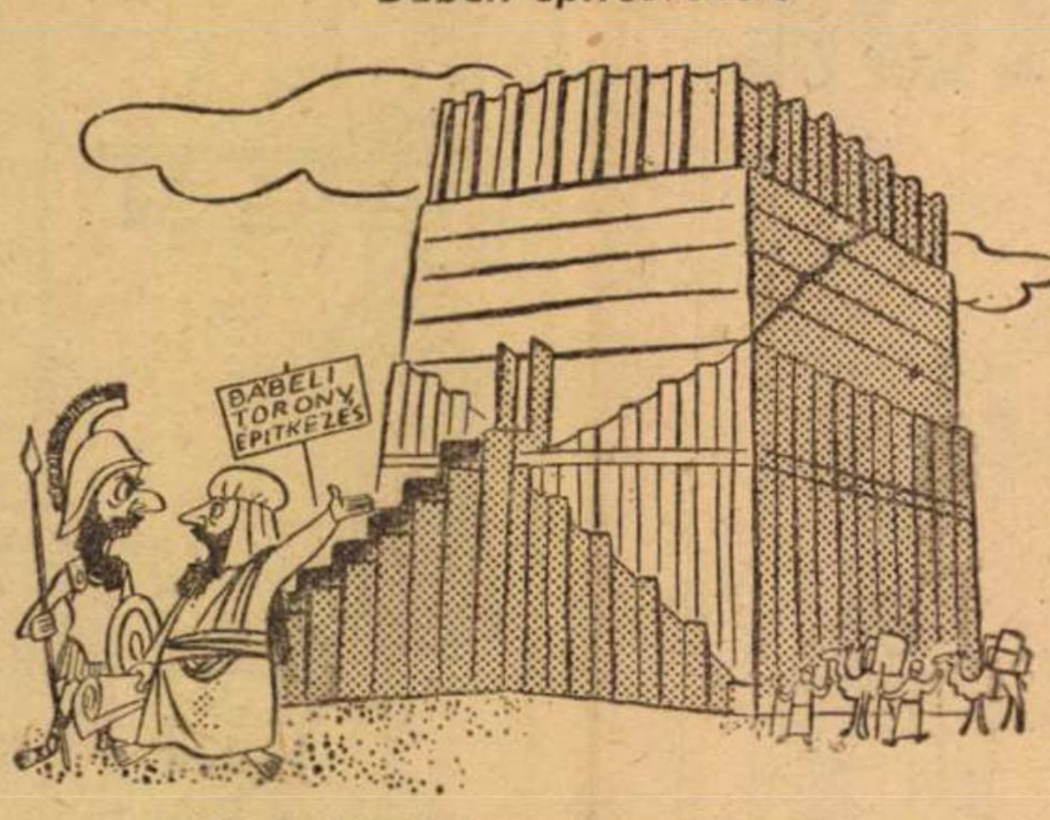
RÉGI PÉLDABESZÉDEK új tanulsággal

Özönvízi bürokrata

— Mikor indul, Noé bácsi?
— Amint megkapom a hivatalos értesítést, hogy megkezdődött a vízözön . . .

Bábeli építésvezető

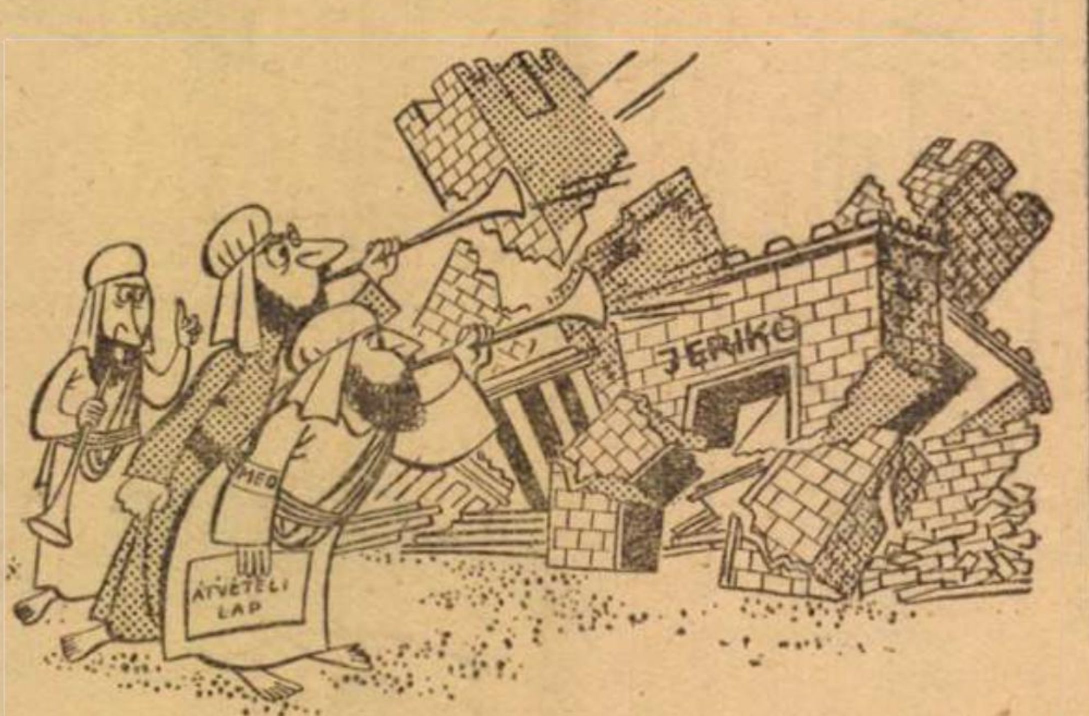
— Mikor fejezik be a tornyot?
— Mit akar, nem látja, hogy globálisan már az égig ér?!

Így jár, aki maradi

— Látod, most ez a maradi Góliát is megtanulja, hogy mit tesz egy jó kis technikai újítás . . .

Jerikói meós

— Nem mondom, a falak kicsit gyengék, de azért vegyük át, hogy ne legyen harag . . .

Ótestamentumi munkavédelem

— Mondtam ennek az Absolon gyereknek, hogy munka közben tegyen védősisakot, de hiába beszél az ember.

Ókori kifogás

— Jónás próféta, maga elkésett!
— Nem tehetek róla! Nem jött a cethal!

CSAK EGYSZER!

Két hete történt, a Tót Eszti lakodalmán. Illetve már előbb kezdett történni, mikor Tót Ferenc bort keresett a nagy traktamentomra, mert az övé nem volt elég. Eladdig keresett, hogy Nádazóhoz is bekopogtatott.

— Te Lajos! Nem volna egy kis eladó borod?

— Volna, ha van — felelte Nádazó. — És mivel van, csakugyan van. Akár öt hektó.

— Kettő kéne, de jó.

Közben Tótnak jut eszébe, hogy ez a Nádazó borügyekben igen huncut férfiú, egyszer — vagy tizenöt éve — oly cifrán rászedte a varjasi kocsmárost, hogy a kövér embert majd megütötte a guta. Hozzáteszi hát mégegyszer: de csak akkor kell, ha igazán jó!

Hogy jó-e? Nádazó somolyog a bajusza alatt. És megy a pincébe, és hoz fel egy hasas korsóval: na, kóstold meg. Tót megkóstolja. Csakugyan jó bor, az ellenség se mondhat rá rosszat. Mire a kancsó kiürül, az egyesség is megvan, és Tót ropogós százasokat hagy ott foglalóul. Nádazó a kapuig kíséri, és azt súgja neki, a füléhez hajolva: te Ferkó, olyan jó bor ez, hogy hektója vigan elbir tíz liter vizet.

— Nekem eszembe se jut ilyesmi — legyint Tót. Nem is. De mikor több és több vendég ígérkezik a lakodalomra, mégis eszébe jut. No hiszen, — véli — meg se érződik az a kis víz: meg aztán, ha nem oly mérges a bor, legalább észnél marad a násznép . . . Eladdig győzögeti magát, mígnem egészen meggyőződik, és a két hektó borhoz beleereszt a hordóba húsz liter vizet.

Azonban a lakodalmasoknak nem igen ízlik az itóka. Isszák, mert nincs más: de csak itt-ott dalolgat egy legény, úgy látszik, nincsen nóta a Nádazó borában. Hm, — tűnődik Tót, és a bíztatás kedvéért poharat ragad maga is, fenékig hörpintve. No de a bor csakugyan gyengécske. Vödörszám ihatná az ember, akkor is inkább mászkálásra, semmint kedvre ösztökél. Lötty ez, — dühöng Tót — na megállj, Nádazó, kitekerem a nyakad: mást hoztál te, nem azt, amit megkóstoltattál velem!

Keresi Nádazót a vendégseregben, és nő benne az indulat. Végre is elcsípi a sarokban. Félrehúzza. Lajos, az anyád! — esik neki — becsaptál! Vinkót hoztál bor helyett! Nádazó szembenéz vele nyugodtan. Hogy ő? Bíz ő bort hozott.

— De nem! — sziszegi Tót. — Amit nálad ittunk, az más volt. Az bor volt. Olyan jó bor, hogy azt mondtad, elbir tíz liter vizet.

— El is — feleli jámborul Nádazó. — De csak egyszer.

Tót majd felrobban mérgében.

— Hogy hogy egyszer? Hiszen én csak egyszer tettem bele!

— Na látod, ez az — bólogat Nádazó. — Te is *egyszer*, meg már előzőleg én is *egyszer*; ez pajtás, mindösszesen kétszer. Már pedig én azt nem mondtam, hogy kétszer is elbirja a vizet.

Való igaz. Ezt nem mondta.

Dobozy Imre

Nagykörúti eszpresszóban...

Nagykörúti eszpresszóban
szürcsölöm szimpla feketém,
s látom, hogy valami keskeny ívben,
piroslik poharam peremén.

S a nyomtatott betűk korából,
lelkem a messzi múltba réved . . .
Lám itt e csöpp kis eszpresszóban
a „szájhagyomány" újra éled.

(Só —)

Dzseki játszani akar...

(Téli őrjárat a 90. éves budapesti Állatkertben)

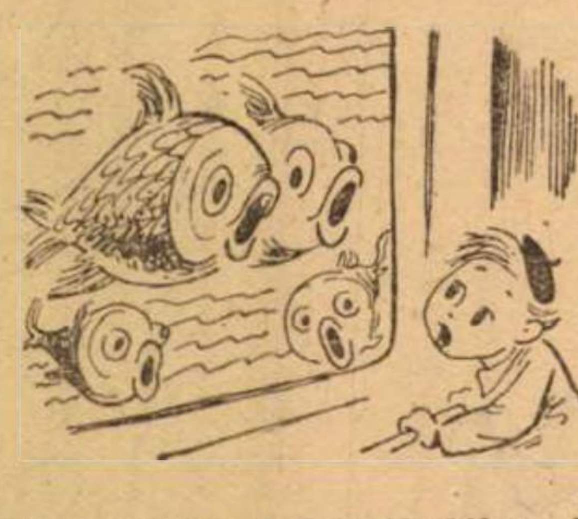
A kilencvenéves budapesti Állatkertnek új, egyéves lakója van. Dzsekinek hívják és „foglalkozására nézve" fehérarcú csimpánz. Dzseki remekül érzi magát, csak egy baj van vele, folyton játszani akar. Ha az őr kimegy, sírni kezd, ha visszajön, ismét vidám lesz, mert újra játszhat. Az Állatkert új nevezetessége nagyon szereti a diót. De szereti a diót az a négyéves kisfiú is, akit anyja így csitít a ketrec előtt:

— Majd otthon kapsz diót. Itt nem tudom feltörni.

— Adjuk oda Dzsekinek, majd ő feltöri nekem.

A mama nem fogadta meg a tanácsot, hanem dió helyett elvitte a kisfiút az akváriumba, amelynek éppen akkor volt az ünnepélyes megnyitója. Tíz évi kényszerszünet után újjáépítették és most újra láthatók benne a különleges tengeri és édesvízi halak. Igy például a „bucó" nevű hal, amely latinul „aspro stréber" névre is hallgat. Ezt a hallgatást szószerint kell érteni, mert a bucó, akár az akvárium többi lakója,

néma, mint a halak általában. Ez az az eset, amikor a „stréber" csak némán tud intrikálni. Van a három teremben óriás teknős, tengeri csillag és mindenfajta hal. A baloldali teremben a tengeri, a jobboldaliban az édesvízi halak, a középső szobában, a harmadikban pedig az aranyhalak és rákfélék vannak. Az akvárium tehát komfortos, mert „háromszoba-halból" áll.

A téli Állatkertnek más látványosságai is vannak. Igy például az újonnan megnyílt madártelelő, amelyben pelikánok, flamingók és egyéb madarak láthatók, a szabadban sétáló szarvasok, őzek, bölények és a kilenc elefánt, amelyek közül hét a Busch-cirkuszé. Csak napközben „tárolják" őket az elefántházban . . .

Itt, az elefántházban találkoztunk ismét a dióért nyafogó kisfiúval, aki most így panaszkodott.

— Anyuka, azt mondták, hogy itt kilenc elefánt van társbérletben, de én csak nyolcat látok.

Az őr meghallotta a reklamációt és nevetve jegyezte meg:

— Kilencen vannak, de az egyik, a legnagyobb most ment át gázsiért a cirkuszba. Kicsit nehéz kivárni, amíg visszajön, mert sokáig olvassa a pénzt. Ugyanis mammutgázsija van.

— sti

Patikában

— Jót tessék adni, betegnek lesz . . .

Vasúti történet

— Mozdonyvezető kartárs, sípoljon egy kicsit a drágámnak, otthon felejtettem a csörgőjét!

Kulturfront

Bizisten nem kötekedek,

csak mosolygok és örülnék, ha mást is sikerülne hasonló tevékenységre késztetnem, amikor nyilvánosságra bocsátom ezt a kis magánelmélkedésemet. Mostanában hajlamos mindenki mindenért megsértődni, azért mentegetőzöm így elöljáróban; ha orvosfilmet csinálnak, megsértődnek a doktorok, ha betegfilmet csinálnak, megbántódnak a betegek... hát nagyon szeretném, ha ezzel a kis írásommal nem sértenék meg senkit, ezennel meg is kérek mindenkit, hogy fogjunk össze ennek kivitelezésére.

Szóval úgy kezdődött a dolog, hogy álltam a villamoson, és szokásom szerint a hirdetéseket olvasgattam, így akadt meg szemem a Természettudományos és Ismeretterjesztő Társaság előadássorozatának programján. Egyszeriben szomorú lettem, annyi szép, jó és tanulságos előadást hirdettek ott, és eszembejutott, hogy nekem soha sehova nincs időm elmenni. Valamelyest vigaszomra szolgált, hogy már az egész sorozat lezajlott decemberben és így a mulasztást már amúgysem áll módomban behozni, tehát a lelkifurdalást egy kis időre felfüggeszthetem.

Különösen két előadásról való távolmaradásomat sajnálom.

Az egyiknek az a címe, hogy KISÉRLETEK A MAGYAR TARKAMARHA MEGJAVITÁSÁRA.

Jó, tudom, hogy ezt az előadást nem nekem találták ki, de azért mégis eltöprengtem, mi rejtőzhetik a nem mindennapi cím mögött. Igy egyszeri olvasásra úgy képzelem, hogy egy marhával, ha az magyar is, meg tarka is, sok baj lehet. Rakoncátlan állat lehet egy ilyen magyar tarkamarha, és nem is lehet könnyű dolog megjavítani, ha egyelőre mégcsak a kísérleteknél tartanak. Hogy milyen bünöket követhet el, arról fogalmam sincs, lehet, hogy kicsapong vagy lopja a silót, talán a tarkaságában rejlik a züllöttsége, minél tarkább, annál marhább.

Megkérdeztem elsőszülött gyermekemet, Lászlót, mi a véleménye a tarkamarháról. Nyomban így válaszolt:

— Inkább a magyar tarka-barkát kéne megjavítani...

Ezzel a rádió egyik ismert műsorszámára célzott, melyben magam is részt szoktam venni s így a vitathatóan élces megjegyzés felém irányult. Könnyű a gyereknek, az apja humorista, nem kell egy rossz viccért a szomszédba mennie.

A másik előadásnak, amelyet szintén élvezettel hallgattam volna végig, a következő a címe:

LEHET-E FÉNYSZEGÉNY SZOBÁBAN AKVÁRIUMOT TARTANI?

Ez nagyon felizgatott, mert a fenti kérdésen már magam is sokat töprengtem álmatlan éjszakákon. Akváriumom ugyan nincs, de a szobám határozottan fényszegény, erről bármikor hajlandó vagyok kiállítani a fényszegénységi bizonyítványt. Igaz, most kaptam egy kitűnő lámpát az írógépem fölé, de kérdés, hogy ez a halakat kielégítené-e, teszem azt, ha volna egy akváriumom és kifognék magamnak egy rövidlátó sügért. Ezekre a problémákra mind-mind választ kaptam volna, ha részt veszek az előadáson, és nem töprengenék itt most akvárium nélkül egy fényszegény szobában ezzel a vérszegény humoreszkkel.

Nem baj, az idén éberebb leszek, mint tavaly voltam, idejében meg fogom tudni, ha valahol hasonló szenzációs előadásokat hirdetnek és irgalmatlanul meghallgatom azokat. Hátha választ kapok egy másik kérdésre, amely már szintén évek óta nyugtalanít: lehet-e kerek szobában a sarokba húzódni?

Darvas Szilárd

Rajzolónk így képzeli

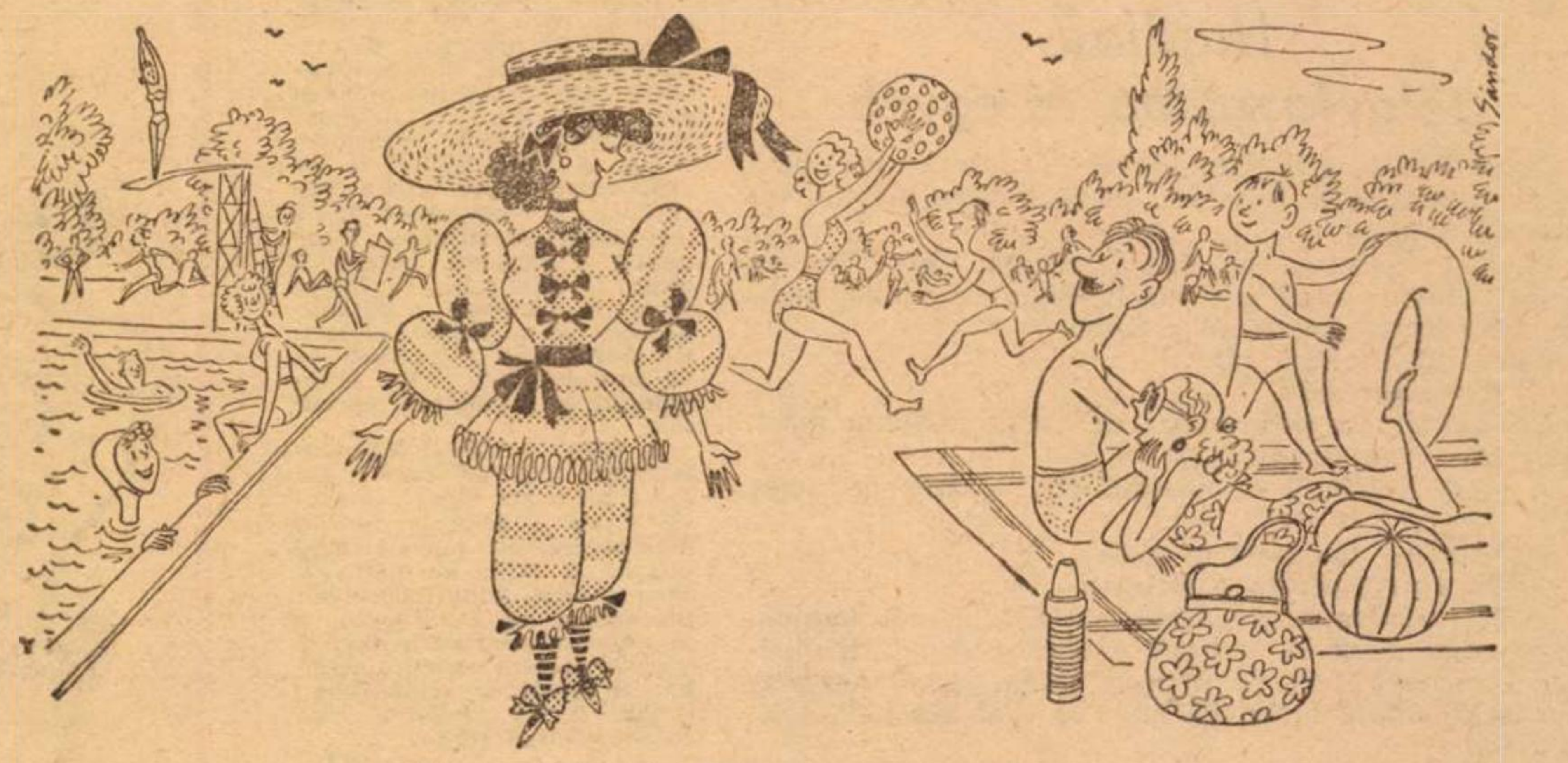
Újsághír: „Az idei bálokon a modern táncokat szelídített formában fogják járni..."

Egy rettenthetetlen samba-szelidítő munka közben.

Előzetes júliusi pillanatkép egy pesti strandról

(Szabó Pál az Irodalmi Ujság egyik filmkritikájában megbotránkozva ír a „bődületes" női fürdőruha-divatról)

— Mit csodálkoztok? Tetszeni akarok a Pali bácsinak...

Akiknek szívesen tapsolunk

Máthé Erzsinek Karinthy Ferenc „Ezer év" című darabjában.

(EDMA rajza)

Ivanov:

Nagyképű kép hatása

Sztrucskov... Hallottál róla már?
Lépten-nyomon dicsérik.
Nevétől visszhangzik a gyár,
Magasztalják az égig:
Sztrucskov — a hős! Sztrucskov — a sas!
Több újságban a képe...
Megszokta, hogy kijár a taps,
És rózsa hull elébe...

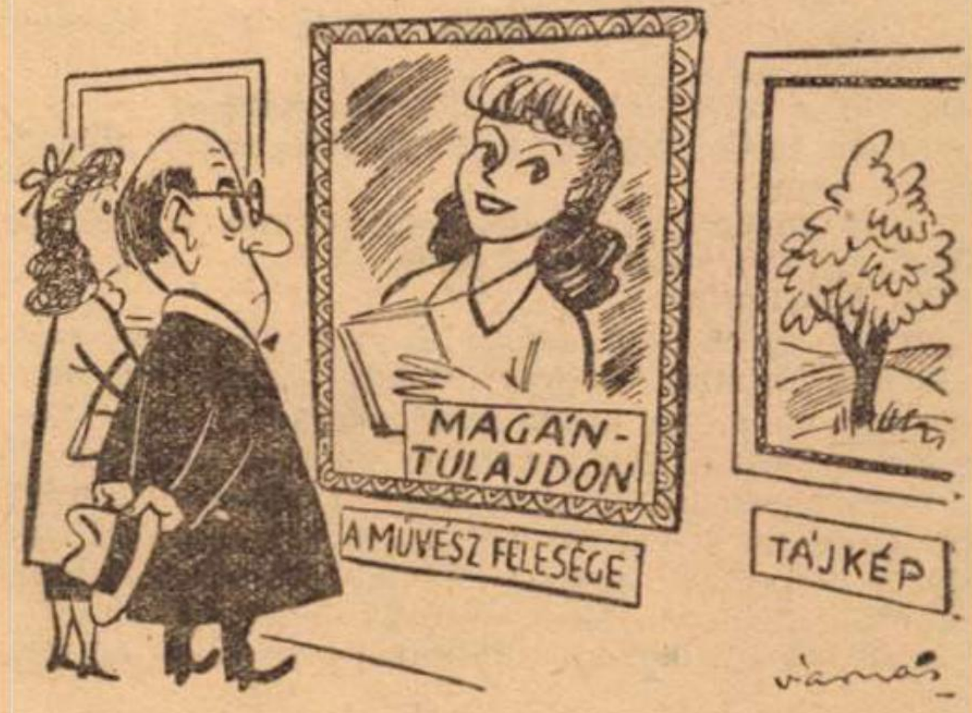
Egyszer ebédhez ballagott,
Büszkén a műhelyen át,
Furcsállta, mily víg zaj van ott,
S hódolókat most nem lát.
Hja, megjelent a gyári lap,
A „Villám", amely éget.
Vajon ki kapott most nyilat?
Sztrucskov is odalépett.
Ni csak! Egy rajz a címlapon,
És aláírva ennyi:
— „E nagyképű X. Y.
Babérra ült pihenni.
Egyszer újított, s élre tört,
Majd lecsücsült. Elég volt.
Ráismersz, csak jól nézd meg őt!
Fakul már, mint a félhold."

Sztrucskovban felforrt a harag,
A szerkesztőhöz rontott:
— Rám céloz a rajz, a szavak!
De nem teszek rá pontot.
Jaj annak, aki célba vesz,
Jaj annak, aki csúfol!
Munkám azért is példa lesz,
S nevem majd fénylik újból!

A szerkesztő felelt neki:
— Magadra vetted? Ejnye!
A célzás Jaskót illeti,
S ő van a versben, nem te...
Lám, a találós rajz nem árt, —
Minden „Villámba" kéne!
A Nagyképű ilyet, ha lát,
Találva érzi önmagát,
S tán kisebb lesz a képe!

(Fordította: K. Tóth Lenke)

ELŐFORDULHAT EGY TÁRLATON

Fedett bódékat kapnak a rikkancsok

— Eeeesti Budapest! Megjelent az Eeeesti Budapest!!!

Kaland az irodalmi kávéházban

— A másik asztalhoz szíveskedjék, a költő ott ül... Én cipőfelsőrészkészítő vagyok...

Le a bürokráciával!

Hajdina, tölgyfazuzmó és egyéb

Csapó István, a Szolnok járási felvásárlási felügyelő azzal a kérdéssel fogadott, hogy nincs-e nálam véletlenül hajdina.

Pirulva vallottam be, hogy nincsen, bár mindig szokott nálam lenni egy kis hajdina, meg miegymás, de most egész véletlenül nincsen.

Fejcsóválva nézett rám:

— Egy szem se?

Kifordattam a zsebeimet, de nem találtam mást, csak egy szem erőscukrot.

— Csak hajdina? — érdeklődtem. — Más nem lesz jó?

— Nem! — hangzott a válasz.

Aztán elmagyarázta a dolgot:

— Mi minden negyedévben azt a feladatot kapjuk, hogy népszerűsítsük a hajdina-termesztést. Termelnének is a megyében, de itt még sosem láttak egy szemet sem. Eddig hiába kértünk az illetékesektől, nem küldtek.

— S egy elég lenne?

— Hát nem lenne elég, de kitennénk az egyik kirakatba, ezzel az aláírással „Ez az a hajdina, amit mi már hosszú ideje népszerűsítünk!“

Bölcs megjegyzést tettem:

— Népszerűsítésből, hacsak csoda nem történik, nem nő hajdina.

De jött a következő megdöbbentő kérdés:

— Nem tudja, hogyan lehet tölgyfa nélkül tölgyfazuzmót kapni?

Erősen gondolkoztam, de nem tudtam felelni, bevallottam, hogy fogalmam sincs.

Ő is bevallotta.

— Csak azért kérdezem — folytatta —, mert nemrégiben a Szolnok megyei Néplap cikket írt arról, hogy milyen fontos dolog a tölgyfazuzmó — az illatszergyártás egyik alapanyaga — és arra szólította fel a földművesszövetkezeteket, hogy vásároljanak minél több ilyen micsodát. Ez helyes, a baj csak ott van, hogy a megyében nincs tölgyfa, következésképpen nincs tölgyfazuzmó. Most mitévők legyünk?

— Tölgyfákat kellene ültetni! — feleltem bátortalanul.

— Jó megoldás, csak egy kicsit lassú! A Szolnok megyei Néplap addig százszor a szemünkre vetné, hogy miért nem teljesítjük a tölgyfazuzmó felvásárlási tervet.

Végezetül még elmesélték nekem a megyei igazgatóságon, hogy Jászberényben az utcán dolgozik a baromfifelvásárló. Gyerekkoromban sokszor játszottuk azt, hogy egy székkel kevesebbet állítottunk be a szobába, mint ahányan voltunk, aztán elkezdtünk szaladgálni a székek körül. Megadott jelre le kellett ülni, de egy mindig hoppon maradt. A jászberényi földművesszövetkezetnél is valószínűleg ezt játszották: egy helyiséggel kevesebb volt az épületben, aztán a kartársak elkezdtek szaladgálni a ház körül, megadott jelre mindenki elfoglalt egy helyiséget, de egy hoppon maradt: a baromfifelvásárló.

Azonnal benyújtottam két ésszerű javaslatot:

1. Vezettessék be a Tiszába a meleg Golf-áramot, ez lényegesen megváltoztatná a környező megyék éghajlatát.

2. Az utca végét be kellene falaztatni, persze helyet hagyva egy kisajtónak, aztán az egész fölé tetőt húzni.

Csak utólag jutott eszembe, hogy az is megoldás, ha helyiséget keresnek a baromfifelvásárlónak, mégpedig sürgősen, mert már nyakig benne vagyunk a télben.

— Hát ez nehezebben fog menni! — felelték a kartársak. — Ehhez már a Ludas Matyi segítsége is kellene!

Legközelebb, ha lemegyek Szolnokra, viszek magammal hajdinát, tölgyfazuzmót és néhány üres üzlethelyiséget.

Mikes György

Nem szimpla ügy, — közügy

A József körút és Népszínház utca sarkán van a Szimpla eszpresszó. Ez a helyiség a volt Simplon kávéház egyik megmaradt része. A „Szimpla” Budapest legelhanyagoltabb eszpresszója. A szűk előtér és az eszpresszó belső része között van a mosogató. A belső termekben is piszkos, töredezett a fal, sok helyen a tégla is kilátszik. A falból több helyen kilóg a villanyvezeték és a mellékhelyiség túl közel van a pulthoz és az asztalokhoz, sőt félig-meddig a kirakatba építették.

A VIII. kerületi Vendéglátóipari Vállalat évek óta ígéri az eszpresszó tatarozását, de a Szimpla mindig mostohagyerek marad. Ugy látszik, a VIII. kerületi VV arra gondol, hogy bármilyen piszkos is az eszpresszó, a jó kávé odavonzza a közönséget. Érzésem szerint azonban a vendégek szívesebben innák a jó feketét szép, tiszta környezetben.

(V.)

Mese nincs!

Gulliver éppen elindult az ellenséges hajókért, mikor egy nagy villanás után sötétben maradtunk. Kislányomnak újonnan vásárolt Dia-vetítővel éppen a Gulliver című mesefilmet vetítettük, amikor a vetítőben kiégett a lámpa. A mese így váratlanul véget ért... A lámpa azonban nem az ismertető-füzetben feltüntetett 50 üzemóra, hanem az első vetítés megkezdése után 15 perccel aludt ki.

Amikor karácsony előtt az egri Sportszerboltban megvásároltam a Dia-vetítőt, tartalékégőt is akartam venni. De nem vettem. Hogy miért? Mert az égő, amikor kérésemre az eladó kipróbálta, rögtön kiégett. Tartalékégő hiányában minden reményem a vetítőben levő égőben volt. Ebben is csalódtam.

Egyébként nem tudom megérteni, hogy a mai fejlett technika mellett miért nem készítenek jó vetítőlámpákat? Az is nehezen érthető, hogy a lámpákat készítő gyár minőségi ellenőrzését miért nem szigorítják meg. Csak kifogástalan, kipróbált darabokat adjanak el a fogyasztóknak!

Mészáros András
Eger, Vörösmarty u. 59.

Aktasilózás

— Mit csinál, kartárs?
— Eltesszük tavaszra!

Menü étel nélkül

December 28-án este hét órakor a Sztálin úton lévő Opera-étteremben szerettem volna vacsorázni. Az étlapot hét óra tíz perckor tették elém. Legnagyobb csodálkozásomra ebben az időpontban — tehát a vacsoraidő kezdetén —, már az összes olcsó ételeket kihúzták az étlapról. Így például az ötféle levesből már csak egyfélét találtam rajta. Az olcsó ételek közül kihúzták a 2.60-as finom főzeléket, a babfőzeléket (2.75), a kelkáposztát (2.05) és a tarhonyát (1.80).

Kihúzták a zónából a sertéspörköltet és a 14 forintos menüből a serpenyős felsálszeletet. A 11 forintos menüvel még nagyobb vérengzést követtek el, a levest, húst és a tésztát is kihúzták belőle. Ezzel az újítással feltalálták az ételnélküli menüt.

Aki 9 forintos milánói makarónit akart, az is szomorúan vette tudomásul, hogy ki van húzva. Kihúzták a főzelékfeltételt is, de viszont a 16.70 forintos bácskai hústól a 41.80-as opera-egyvelegig minden drága étel kapható volt.

Panaszomra Magdics elvtárs, az étterem egyik vezetője kijelentette, hogy ő 39-es férficipőt akart venni, de öt üzletbe hiába ment és csak a hatodikban kapott. Tehát én se mérgelődjek, hanem menjek át az Ádám-büfébe, ott egész éjjel kapni olcsó ételeket. Szerény véleményem szerint nem helyes, ha az étlapon olcsó, csábító ételek vannak, amelyek már a vacsoraidő kezdetén elfogynak és az sem helyes, ha a vendégeket a szomszédba küldik.

Arvai Rezső
XIII., Katona J. u. 9/11.

Két deka ünneprontó

Az igaz, hogy két deka még a bosszúságból is elenyésző mennyiség, de az is igaz, hogy az én két dekányi ünneprontóm olyan tipikusan tipikus, hogy vétek lenne szó nélkül hagyni. Mivel vétkezni nem akarok, elmondom úgy, ahogy azt megsértett gyomrom diktálja.

December 23-a volt és péntek. Az utcák nyirkos ködében ajándékozási láztól gyötört emberek gomolyogtak. Én is gomolyogtam, méghozzá sikerrel. Úgy négy órátájt már annyira fel voltam pakolva különböző ajándékféleségekkel, mint egy málhás csacsi. Mikor így megrakodva elindultam hazafelé, egy hentesbolt előtt haragosan rámkordult a gyomrom és kikorogta, hogy neki pedig kocsonya kell. Nem akartam ellentétbe kerülni saját gyomrommal, hát bementem a boltba és megvettem a minőségi kocsonyahúst. Majd egy másik boltban a hozzávaló édes rózsapaprikát. Utána csomagostul, mindenestül usgyi hazafelé.

Másnap, karácsony előestéje lévén, mint már ilyenkor szokás, nekiestünk az ünnepi kocsonyának. Alig kezdtünk azonban a falatozáshoz, mikor Döncike, az első unokám különböző arcfintorok közepette kijelentette, hogy „ez a tocsonya jossz, mejt ejősz“. Döncikének ezt a lesújtó bírálatát néhány próbanyelegetés után úgy én, mint a kocsonyát készítő nejem kénytelenek voltunk elfogadni. A rövid kóstolópróba ugyanis meggyőzött bennünket arról, hogy ünnepi kocsonyánk megrontója a paprika. Méghozzá az a két deka paprika, amit én vettem.

Ezek szerint én is ludas vagyok a dologban, mert lehetővé tettem ennek az erősen rozsdaszínű, kéteshírű izének, hogy feldúlja békés családi kocsonyánkat.

Ennek az ünneprontó paprikának, ahogy utólag megállapítottam a tasakjára ragasztott címkéjéről, még becsületes paprika-neve sincs. Fedőneve van, mint a zsákbamacskának. Ezt a világhírű magyar ételízesítőt, írd és mondd: „Szabványon kívüli rózsapaprikő“-nak hívják. De még ebbe is beletörődnék, ha legalább azt ráírnák a tasakra, hogy a benne rejtőző paprika szabványon kívül édes, vagy szabványon kívül erős.

Bernáth Ede

Jegyváltás — akadályokkal

(Színhely: a Váci úti Kossuth-mozi előcsarnoka. Idő: December 29-én, délután 5 óra.)

Miután telefonon közölték, hogy a szombat esti előadásra még minden jegy kapható, elmentem jegyet

váltani. A pénztárfülkében két kartársnő ül, egyik a jobboldali, másik a baloldali jegyeket adja.

A jobboldali volt közelebb, beálltam a sorba.

— Már csak egyes jegyek kaphatók.

— De nekem telefonon azt mondták, hogy...

— Még sincs — hangzott a határozott válasz.

Lefőzve mentem odább. Már-már lemondtam a „Tiltott szerelem”-ről, amikor bátortalanul mégis odasomfordáltam a másik ablakhoz. Itt nem állt senki sorban.

— Nem kaphatnék véletlenül három jegyet szombat estére?

— Akár harmincat. Milyen áru lehet?

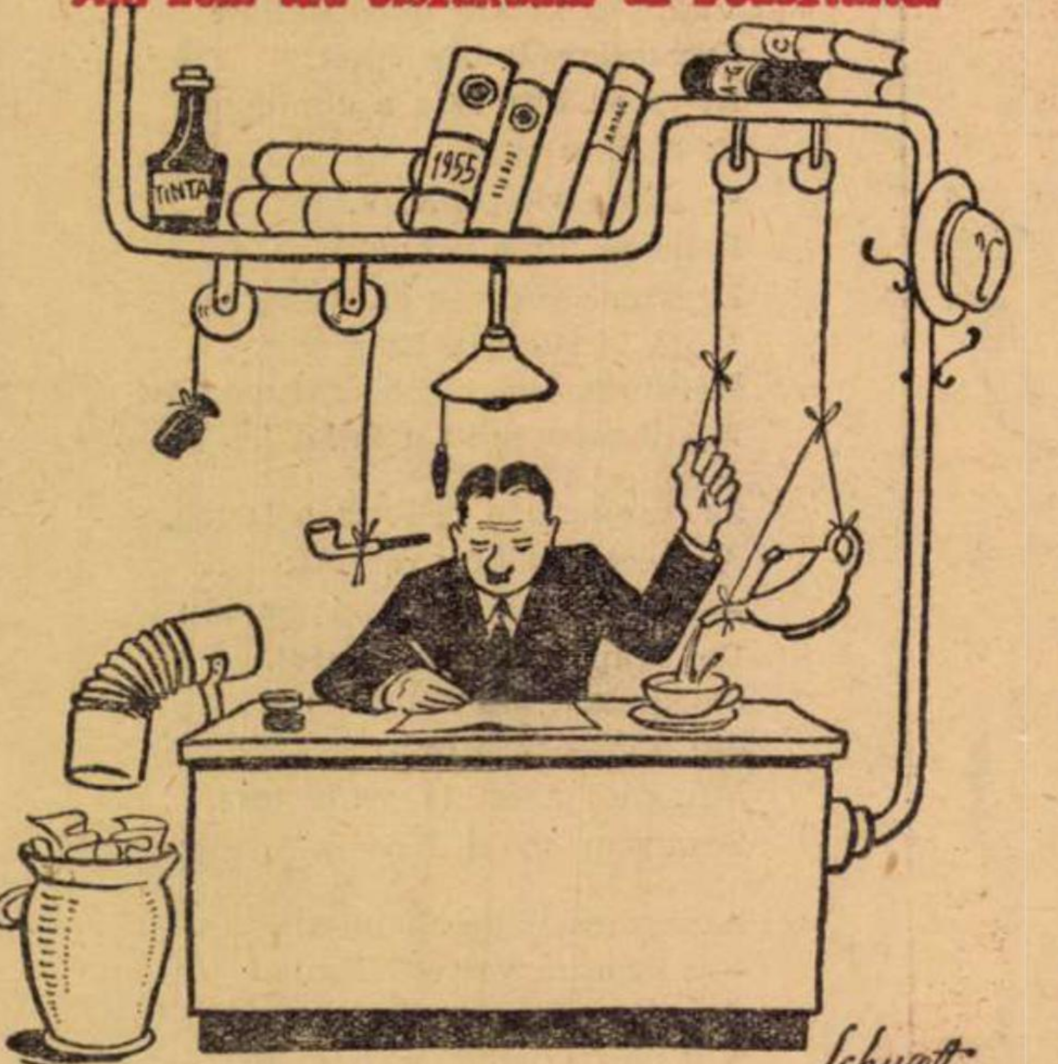
Megváltottam. Azután megkérdeztem:

— De miért küldtek el akkor a másik ablaktól? És nem lehetett volna mindjárt megmondani, hogy itt minden kapható?

Erre nem kaptam választ. Így hát ezúton küldöm elkésett újévi kívánságomat a mozi vezetőségének: 1956-ban sürgősen szüntesse meg ezt a „pénztáron belüli bürokráciát”.

k. l.

Aki nem tud elszakadni az íróasztaltól

Ludas Matyi ELINTÉZTE

Értesítjük a szerkesztőséget, hogy személyes kivizsgálás eredményeként Pesics Zoltánné békéscsabai lakos szobakonyhás lakáskiutalásban részesült.

A Minisztertanács Titkársága

★

Három év óta nem működő liftünk ismét jár. Köszönjük közbenjárásodat.

Murányi u. 2. sz. ház lakói

„Nem forog a kerék” című cikk jogosan kifogásolta a kocsikenőcs minőségét. Intézkedtünk, hogy minden tekintetben megfelelő kocsikenőcs kerüljön forgalomba.

Ásványolajforg. V.

★

Falunkban megkezdték a külső áramvezetékek építését. Községünk lakossága nevében köszönjük a segítséget!

Tomor János
Kisbucsa

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. **GÁDOR BÉLA** (főszerkesztő) **FÖLDES GYÖRGY** (felelős szerkesztő). **GÁSPÁR ANTAL. TABI LÁSZLÓ** (szerkesztő) **TONCZ TIBOR** (művészeti szerkesztő).

A kiadásért felel a Szabadság Lapkiadóvállalat igazgatója. — Szerk.: VII., Lenin körút 9—11. Tel.: 222—271. 221—283. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100. 142—220. Terjesztik: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés: a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál Budapest. V., József nádor tér 1. távb.: 180—850. Negyedévi előfizetési díj: 8.40 Ft. Csekkszámlaszám: 5.170

Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — **Példányszám: 405 000**